

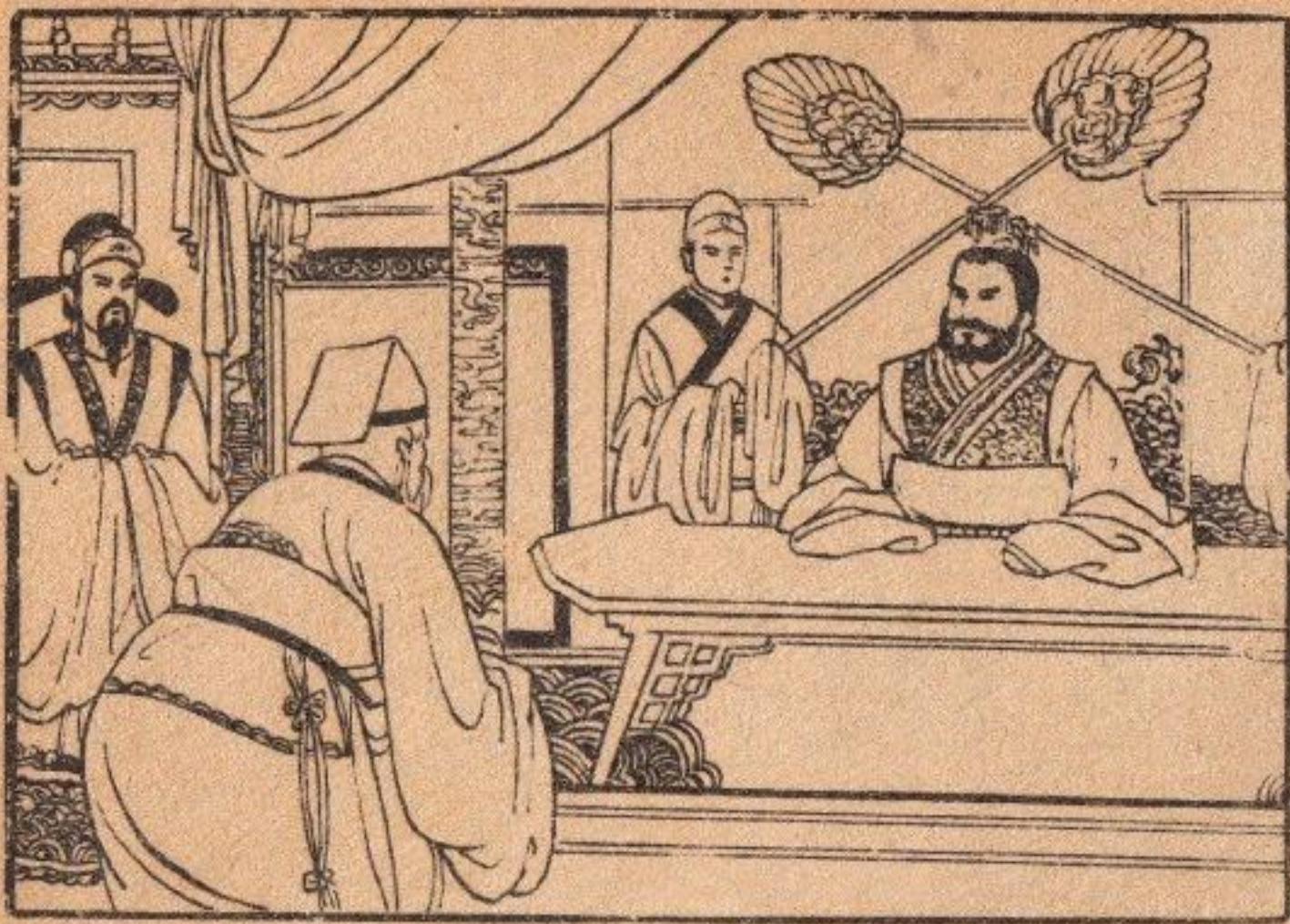
TRUYỆN TRANH

ĐẮC KỶ HUÂN
TIẾN CUNG

TẬP 1

thuongmaitr

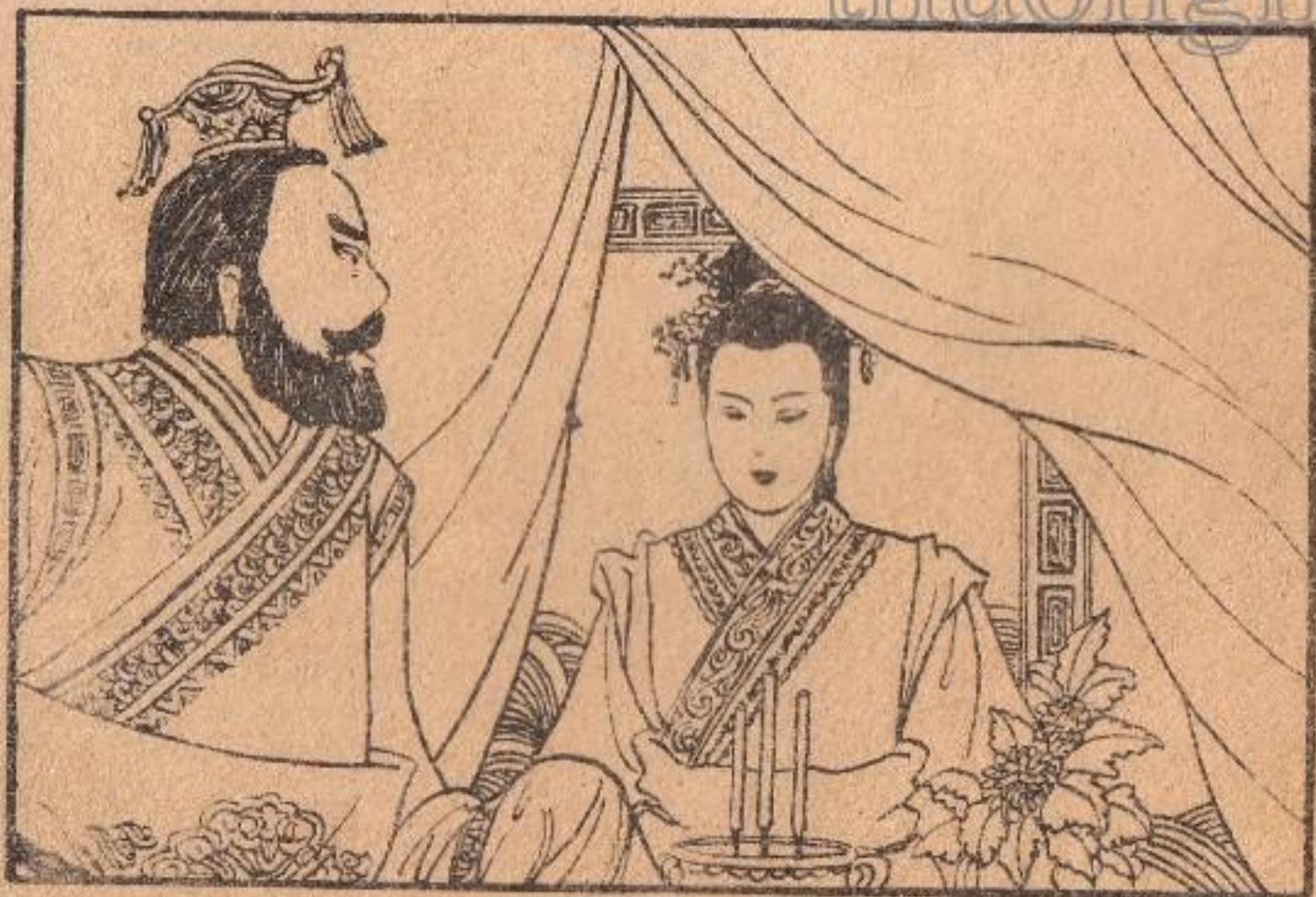
Đời vua Trụ ở Trung Hoa, vào tiết tháng ba năm đó, một hôm Thừa tướng Thương Dung tâu: "Ngày mai là ngày via bà Nữ Ôa, xin bệ hạ đi dâng hương cầu phước". Vua Trụ hỏi: "Bà Ôa là ai?"

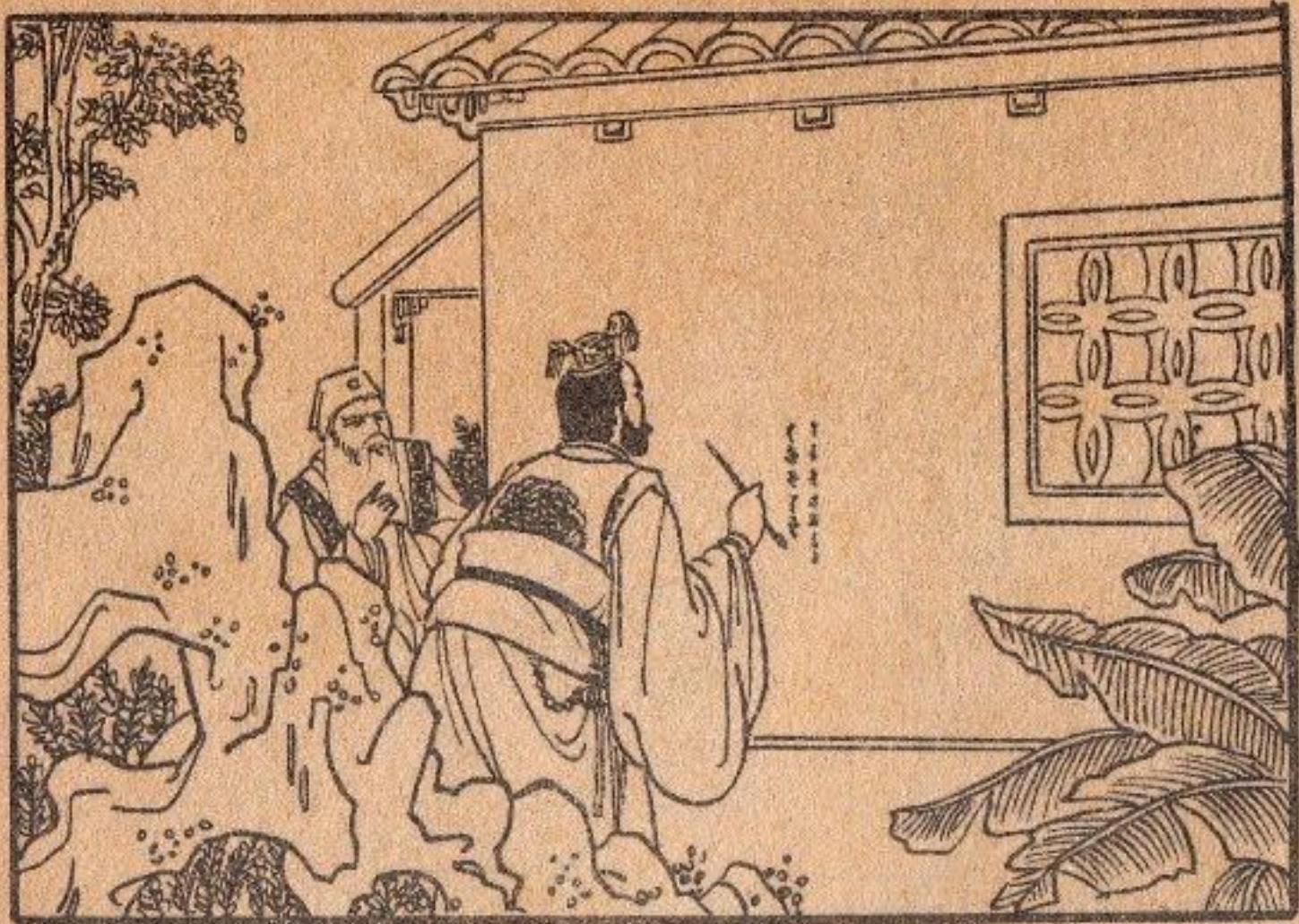
Thương Dung tâu: "Bà là em gái vua Phục Hưng là một vị thần linh, nơi nào thờ miếu Bà thì dân chúng đều sòn sung túc bình yên".

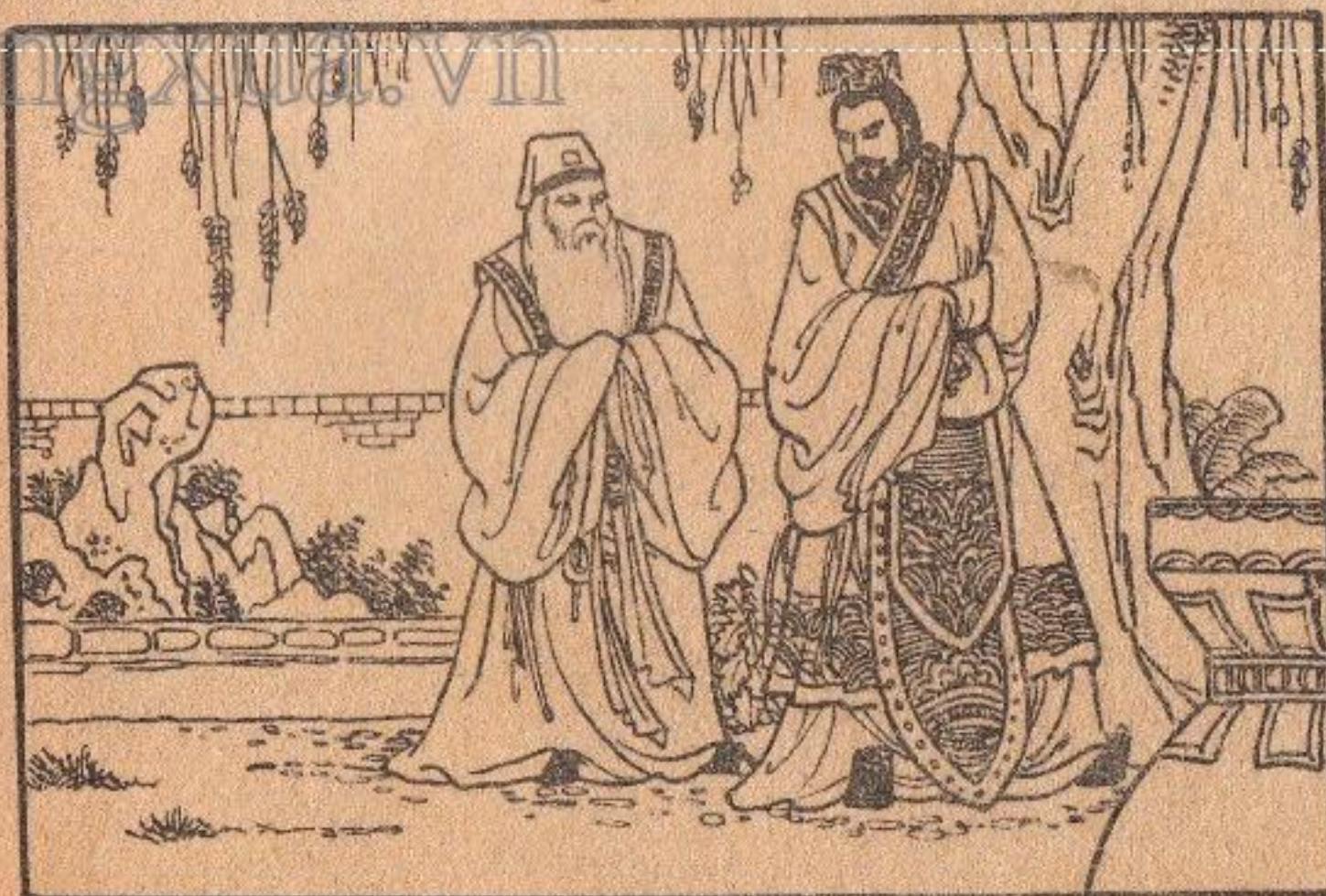
Hôm sau, vua Trụ ~~truyền~~ long giá ra đi, các quan theo phò tá rát đông. Đến miếu bà Nữ Ôa, vua Trụ say mê với quang cảnh trong miếu.

Vua Trụ đang mải mê nhìn ngắm, một cơn gió nhẹ thổi qua làm tung bức màn che tượng bà. Vua Trụ nhìn thấy tượng ~~vua~~ như người sống, sắc nước hương trời, không ai sánh kịp.

Vua Trụ say mê, sai lấy bút mực viết lên vách một bài thơ
tán tụng sắc đẹp bà Nữ Ôa.

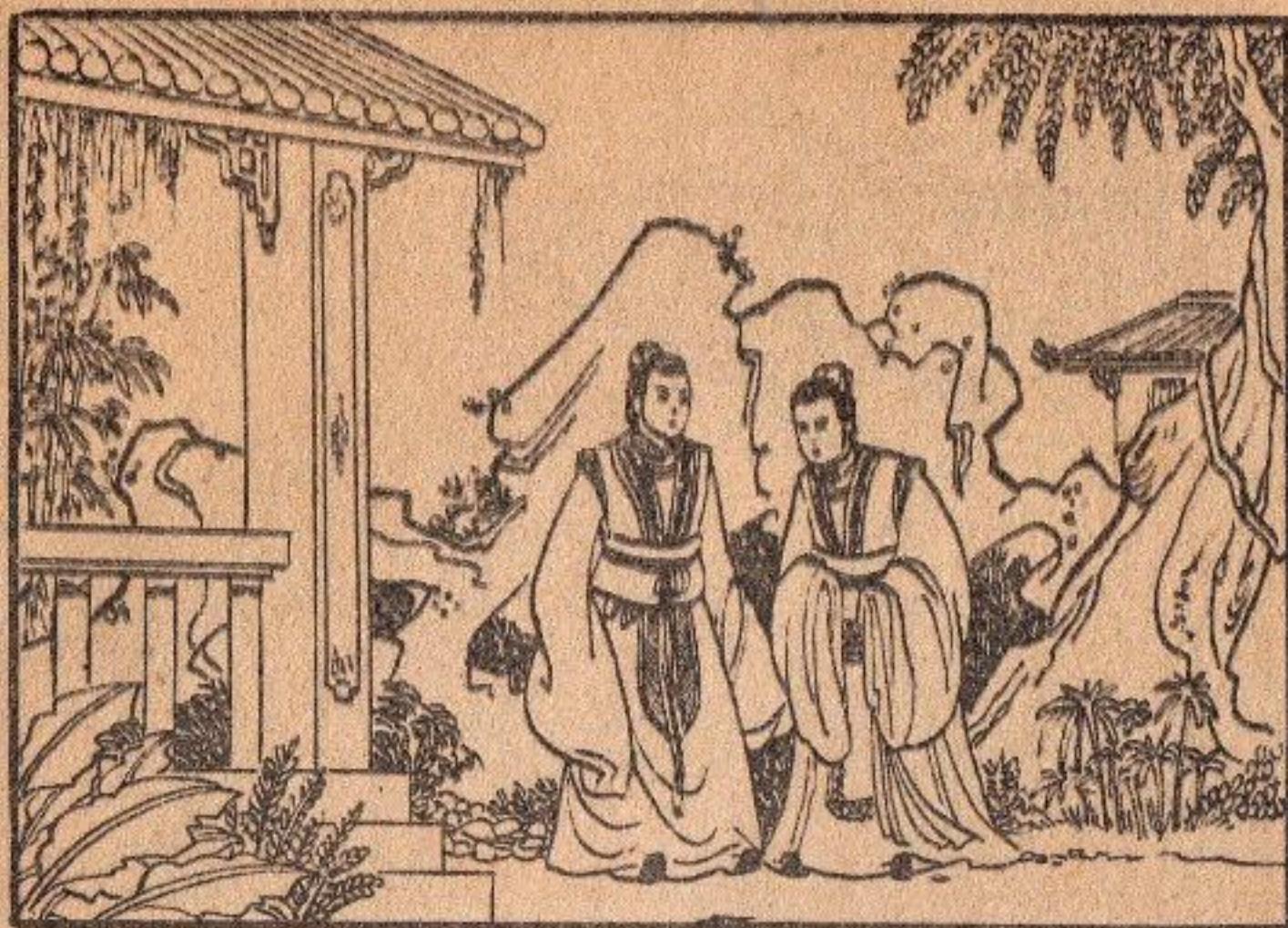
Thừa tướng Thương Dung can ngăn, khuyên vua nên chìu
bài thơ đó đi, nhưng vua Trụ không nghe, cứ dỗ như thế rồi
ra lệnh hồi cung.

Bấy giờ, bà Nữ Ôa đi chầu. Chầu xong, bà về miếu, thấy bài thơ của vua Trụ thì dùng dùng nỗi giận.

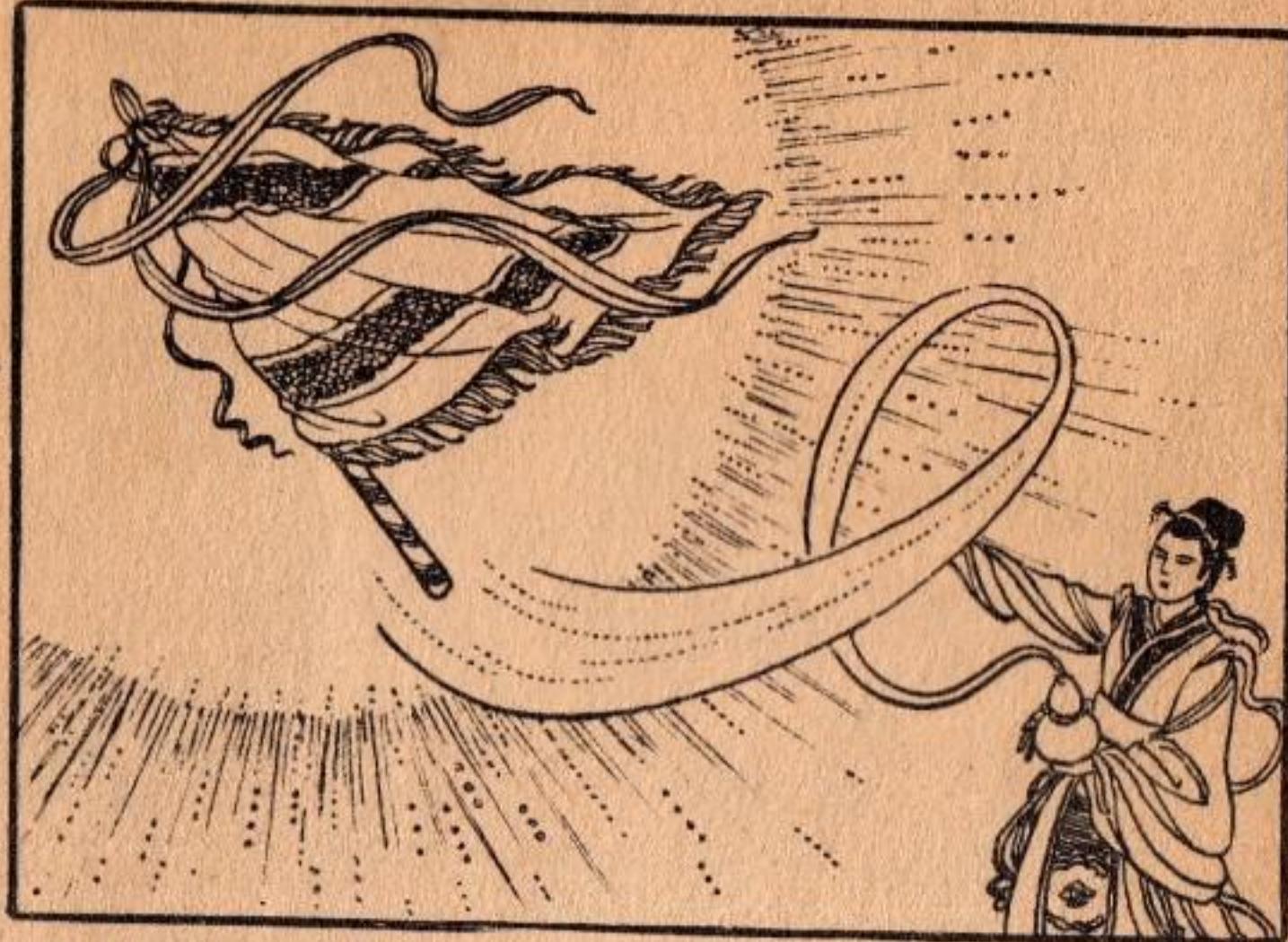
Bà Nữ Ôa liền bay vào cung định giết chết vua Trụ, nhưng khi đến nơi thì có hai đạo hào quang xông lên cản lại.

Hai đạo hào quang này phát ra từ con của vua Trụ là Ân Hồng và Ân Giao (sau này họ đều được phong thần nên có hào quang ngăn không cho bà Nữ Ôa giết vua Trụ ngay lúc đó).

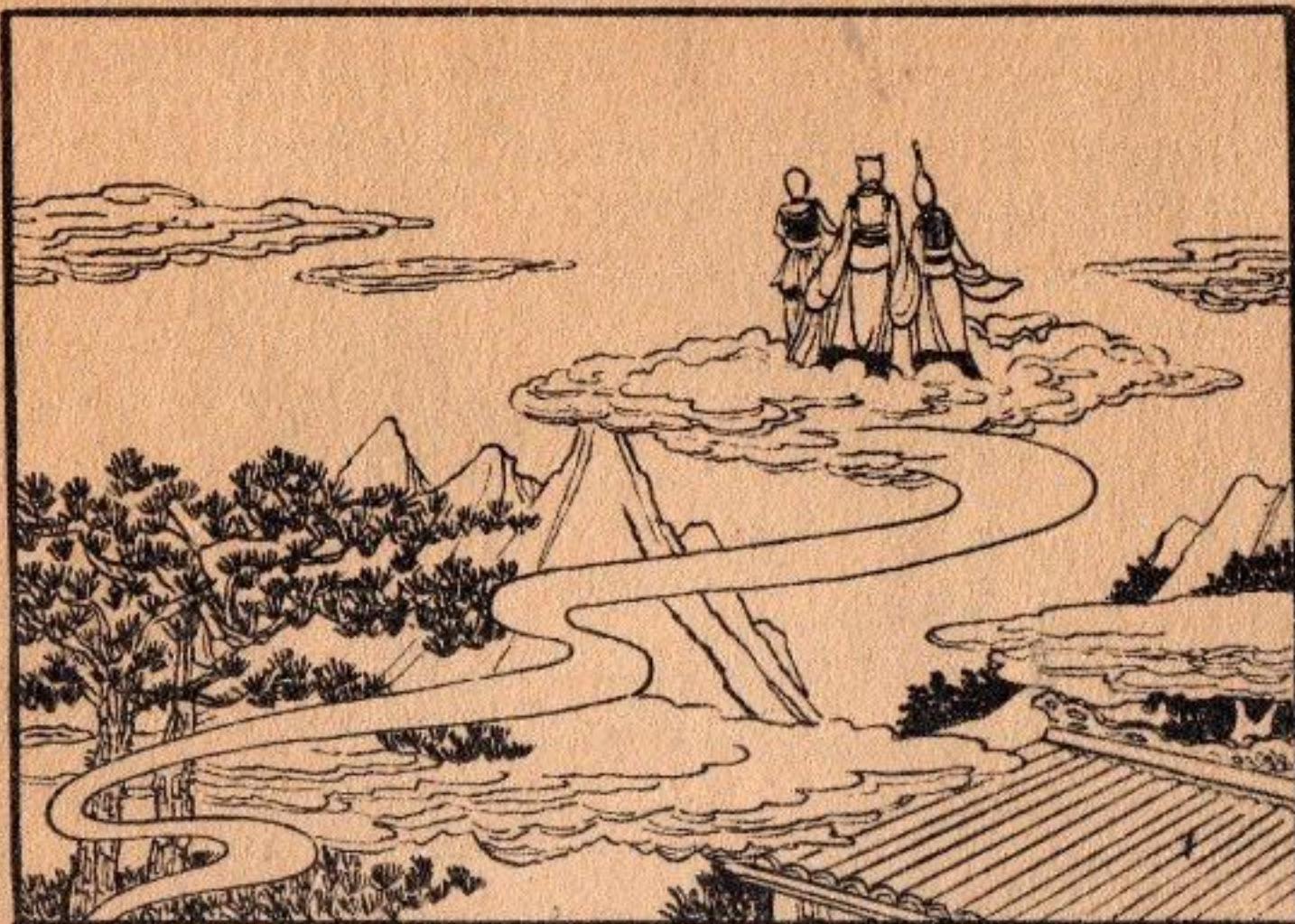
Bà Nữ Ôa tính lại thì biết vua Trụ còn 28 năm nữa mới tận số, nên bay trở về. Tuy nhiên lòng căm tức không nguôi, bà gọi Thé Vân Đồng Tử lấy ra một cái báu vàng.

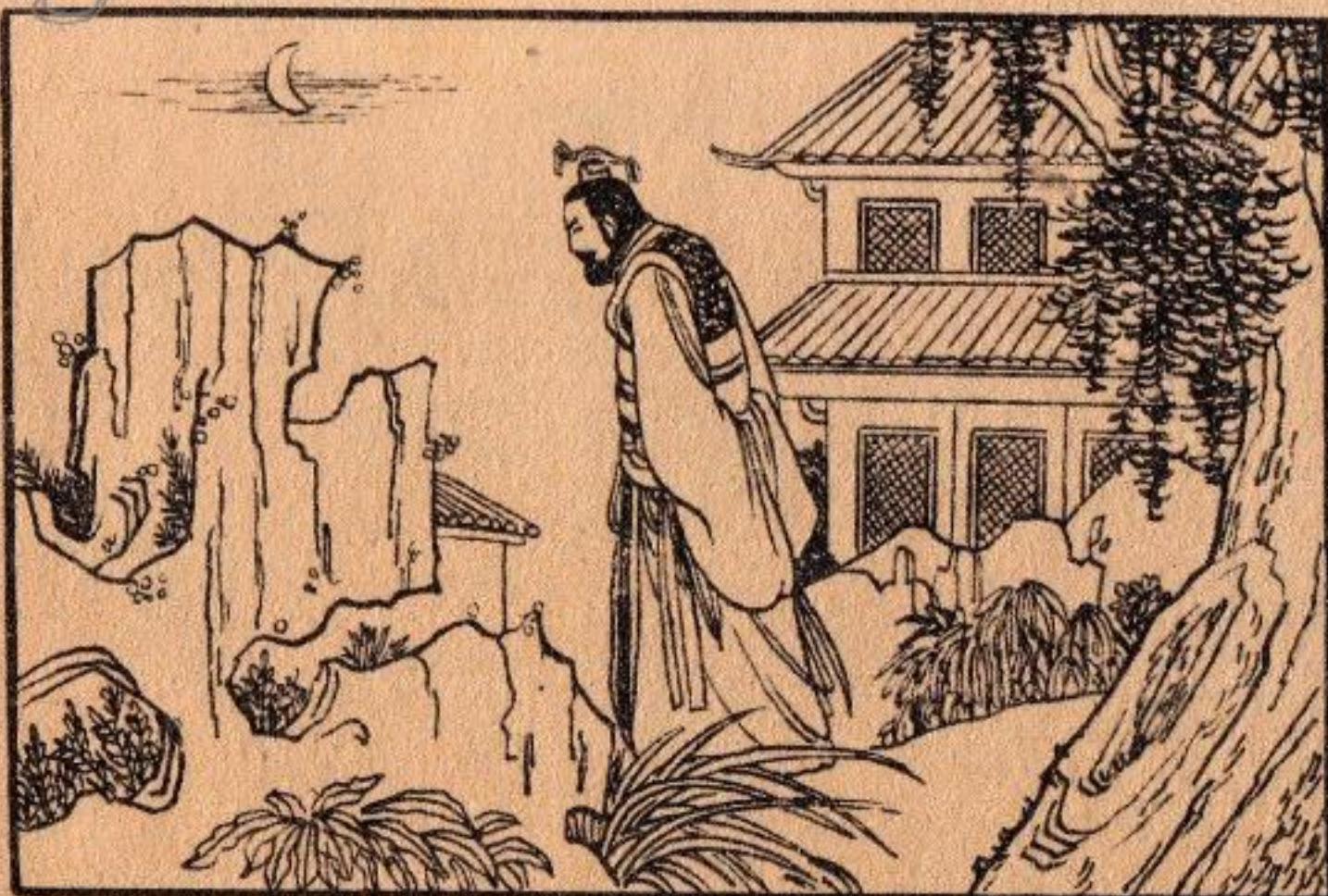
Bà đem ra giữa sân mở nút, đưa tay chỉ một cái thì có đạo hào quang bay ra hiện thành một cái phuơng ngũ sắc túa ánh sáng khắp vùng. Phuơng này gọi là phuơng chiêu yêu.

Trong giây phút sa mù bao phủ, gió lồng ào ào, các yêu đều hiện đến. Bà Nữ Ôa ra lệnh cho Thể Văn Đồng Tử bảo các yêu trở về động hết, chỉ để lại ba con yêu tại mả Huỳnh Dế và cho vào ra mắt.

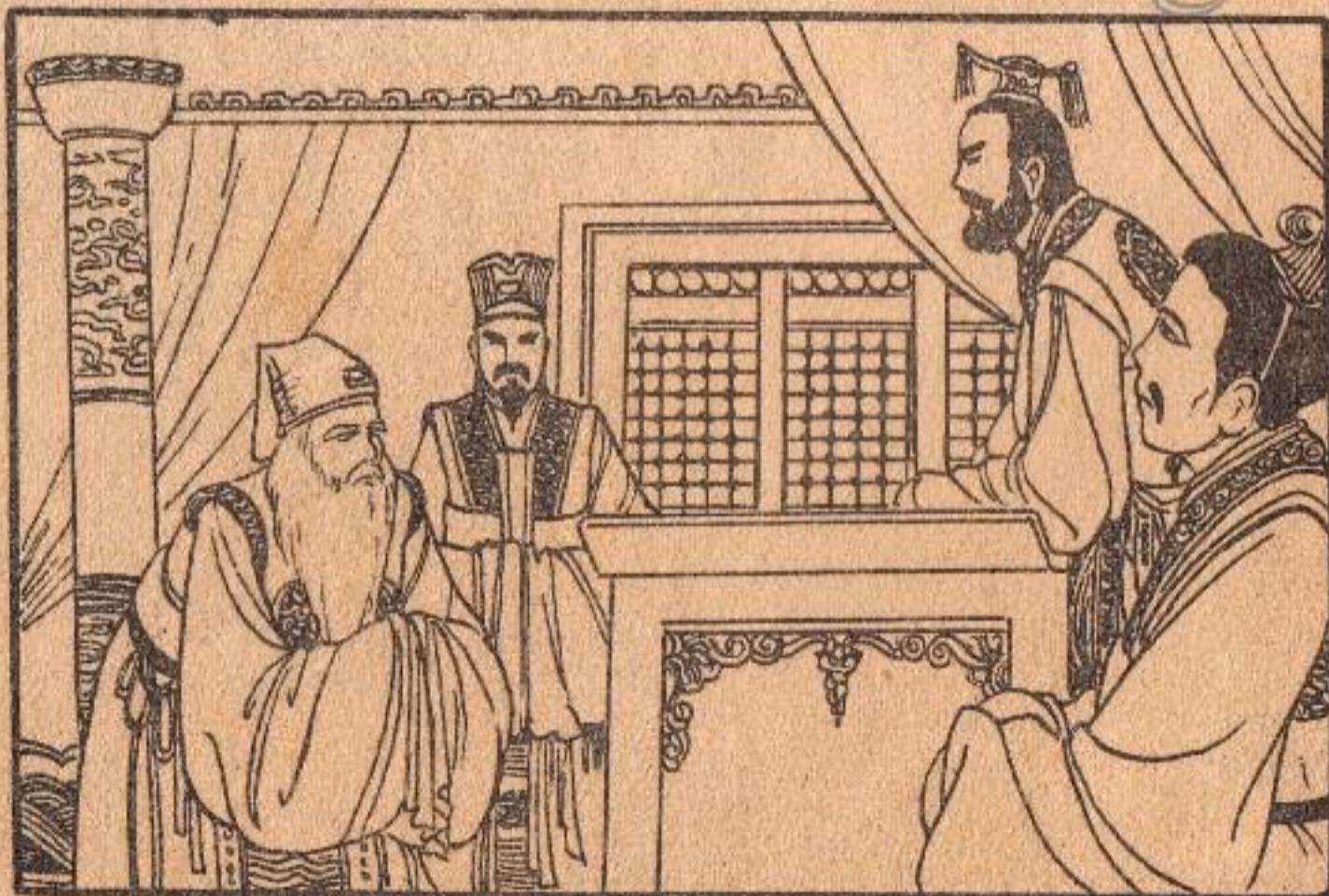
Bà Nữ Ôa nói: “Vua Trụ sắp đến ngày mất nước. Ba chỉ
em bay hãy giấu mình yêu quái trà trộn vào cung điện làm
cho Trụ Vương điêu đứng, giúp Võ Vương diệt Trụ dễ dàng”.
Ba yêu vâng lệnh bay đi.

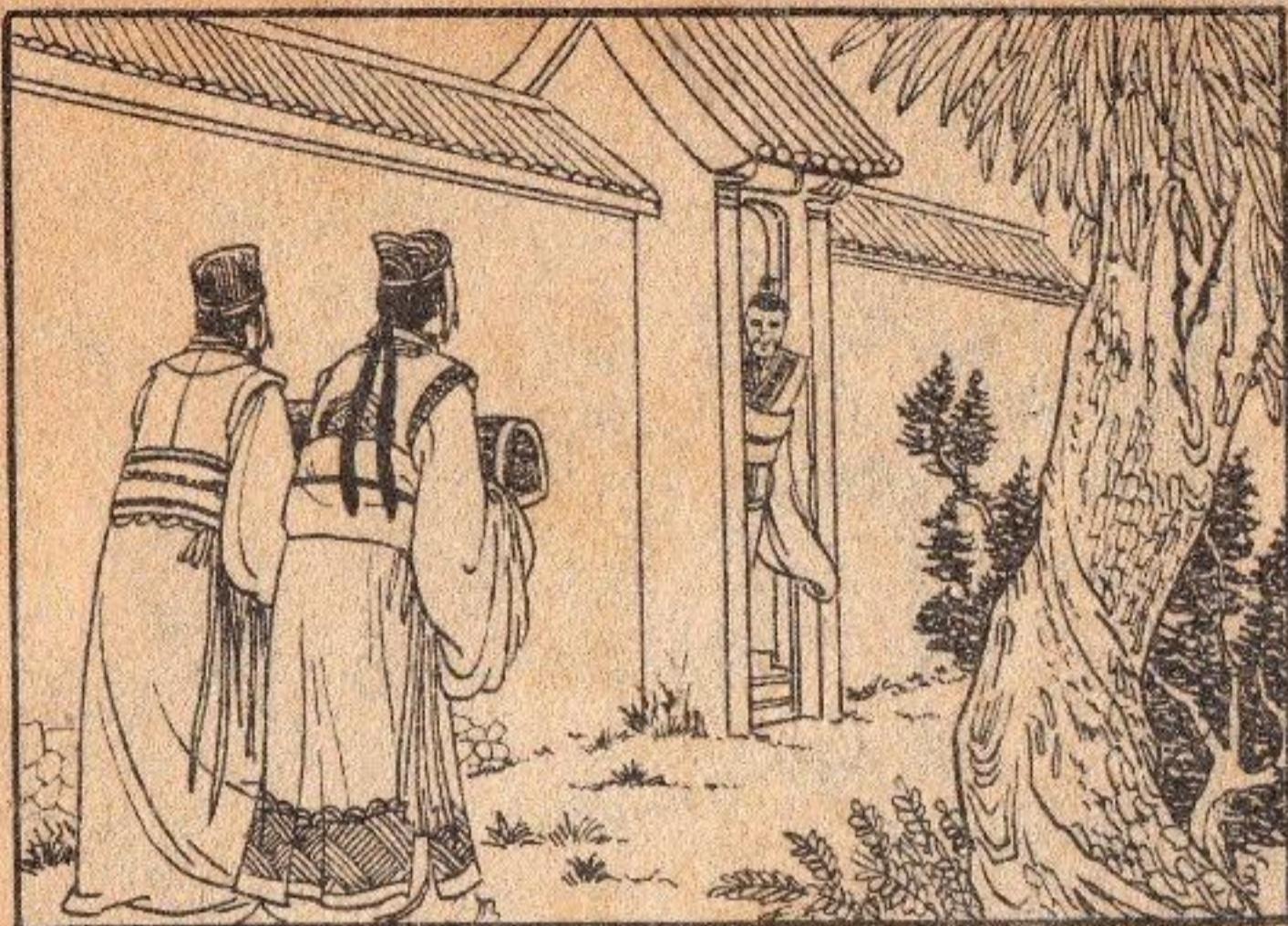
Vua Trụ từ khi dâng hương miếu bà Nữ Ôa về mê bóng
sắc pho tượng đến nỗi mất ăn, mất ngủ, bỏ cả việc triều đình.

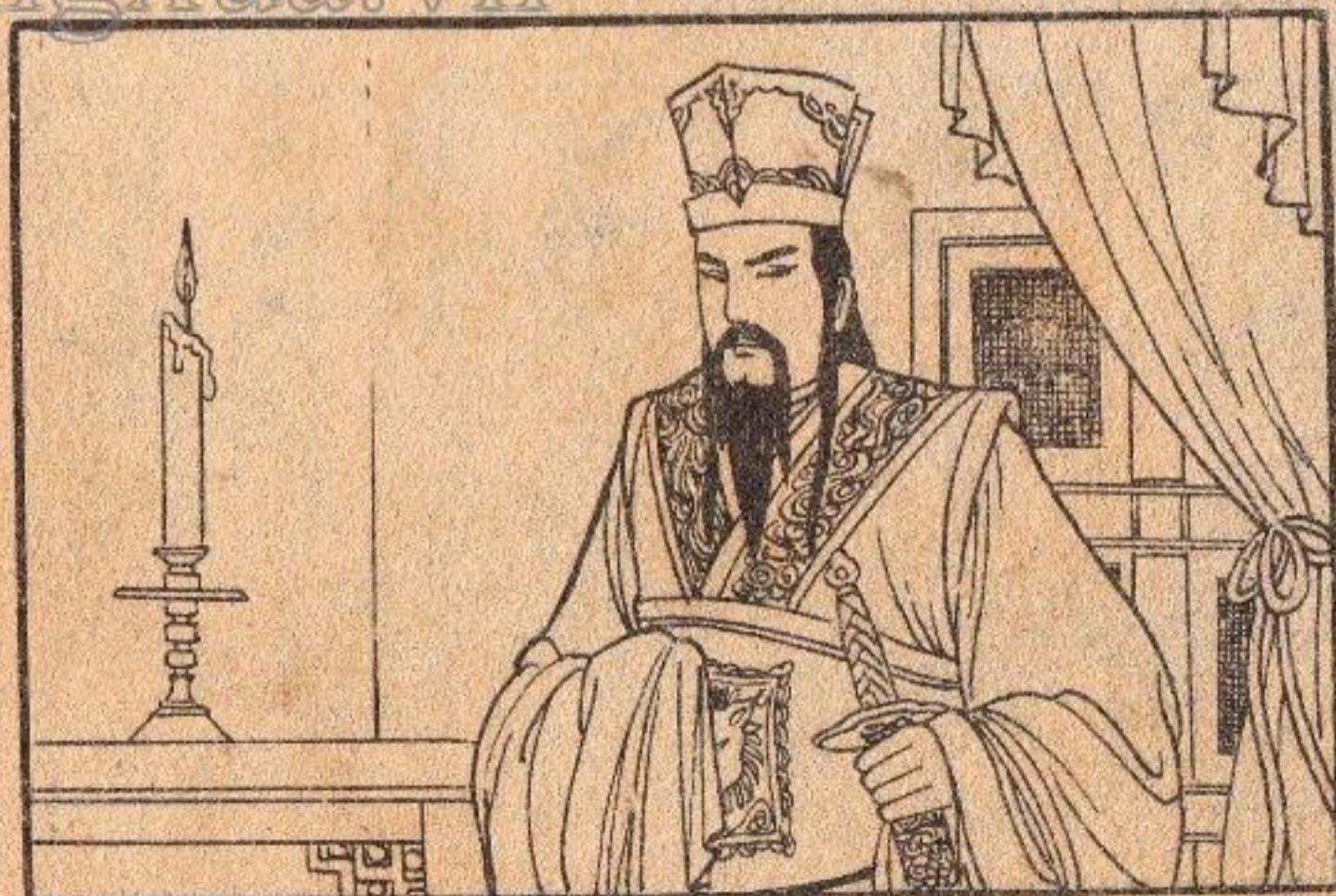
Nịnh thần Bí Trọng thấy thế liền tâu: "Nếu bệ hạ cần sắc đẹp tuyệt mỹ, chỉ cần xuống lệnh cho 4 trấn chư hầu tuyển 400 mỹ nữ thì thiếu gì kẻ tuyệt sắc". Trụ Vương hài lòng với ý kiến đó.

Sáng hôm sau, vua Trụ lâm triều nói cho các quan biết ý định kén mỹ nữ của mình. Thừa Tướng Thương Dung liền can ngăn. Vua Trụ thấy vậy nên thôi.

Qua năm thứ tám vào tiết tháng 4, bốn chư hầu lớn đưa 400 chư hầu nhỏ về triều ca chầu vua theo thể thức hàng năm. Hai tên nịnh thần Bí Trọng và Vưu Hôn được vua Trụ tin cẩn, nghe lời, nên ai cũng mang quà đút lót.

Duy có một mình Tô Hộ Ký Châu Hầu tính tình cương trực không chịu đưa nịnh ai, việc phái trái đều nói thẳng trước mặt, không chịu đem lễ vật đút lót Bí Trọng, Vưu Hôn.

Hai gã nịnh thần tìm cách trả thù Tô Hộ, bèn tâu với Trụ Vương: "Chúng thần nghe đồn con gái Ký Châu Hậu là nàng Đắc Kỷ quốc sắc thiên hương, huê nhuường nguyệt thận, nếu bệ hạ chọn nàng, chắc được toại nguyện!"

Vua Trụ cho đòn Tô Hộ đến: "Trảm nghe khanh có một người con gái nết na dịu dàng, tánh tình thuần hậu, trảm muốn chọn vào cung để được gần trảm. Nếu được vậy khanh sẽ là quốc thích, ý khanh thế nào?"

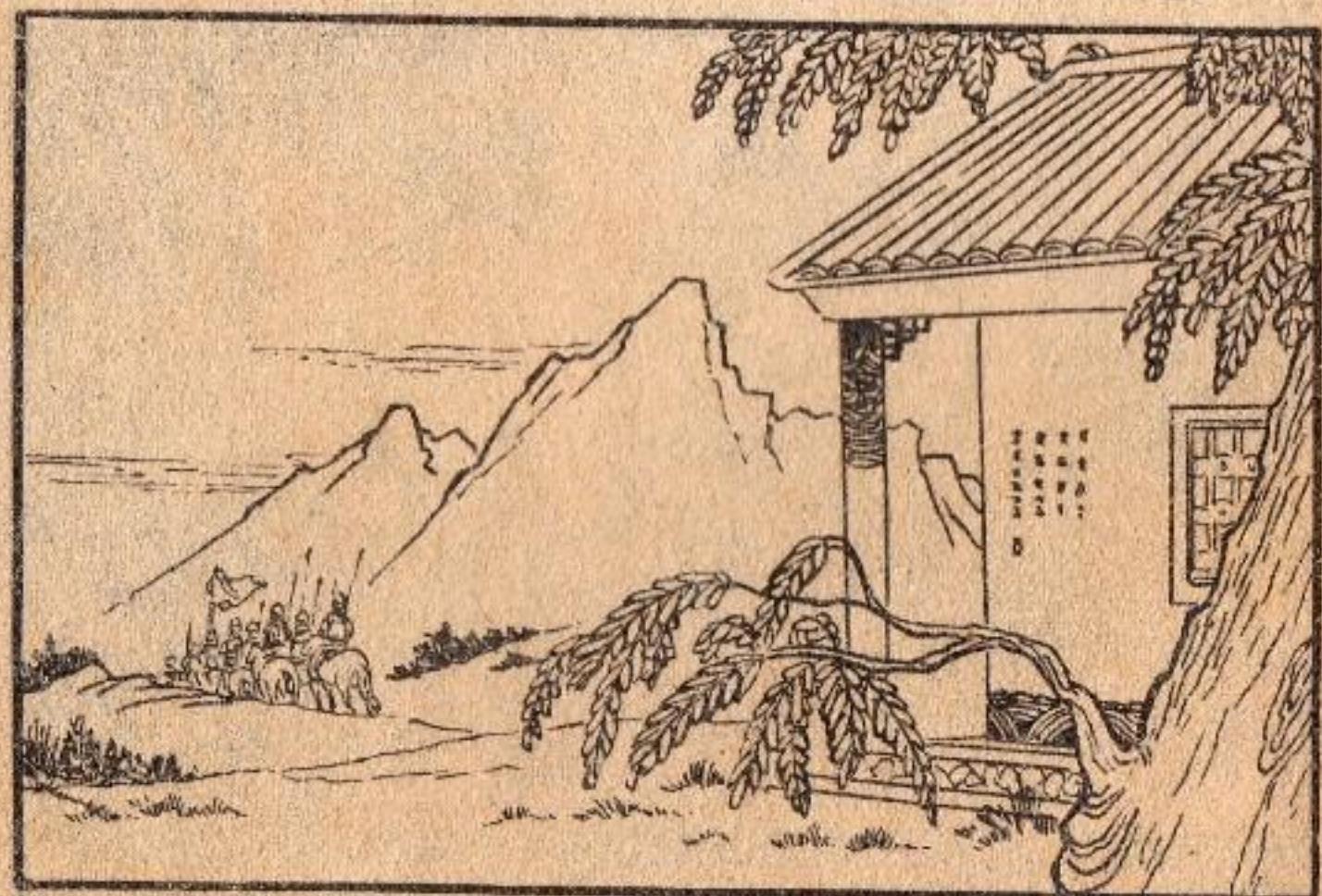
Tô Hộ mặt lạnh như tiền, tâu: "Xin bệ hạ chờ nghe lời kẽ
dua mị mà nghĩ điều dục vọng. Vả con tôi thơ dại, lê phép
chưa biết gì đúc hành và nhan sắc đều thiếu, bệ hạ nhọc lòng
tưởng đèn làm chi".

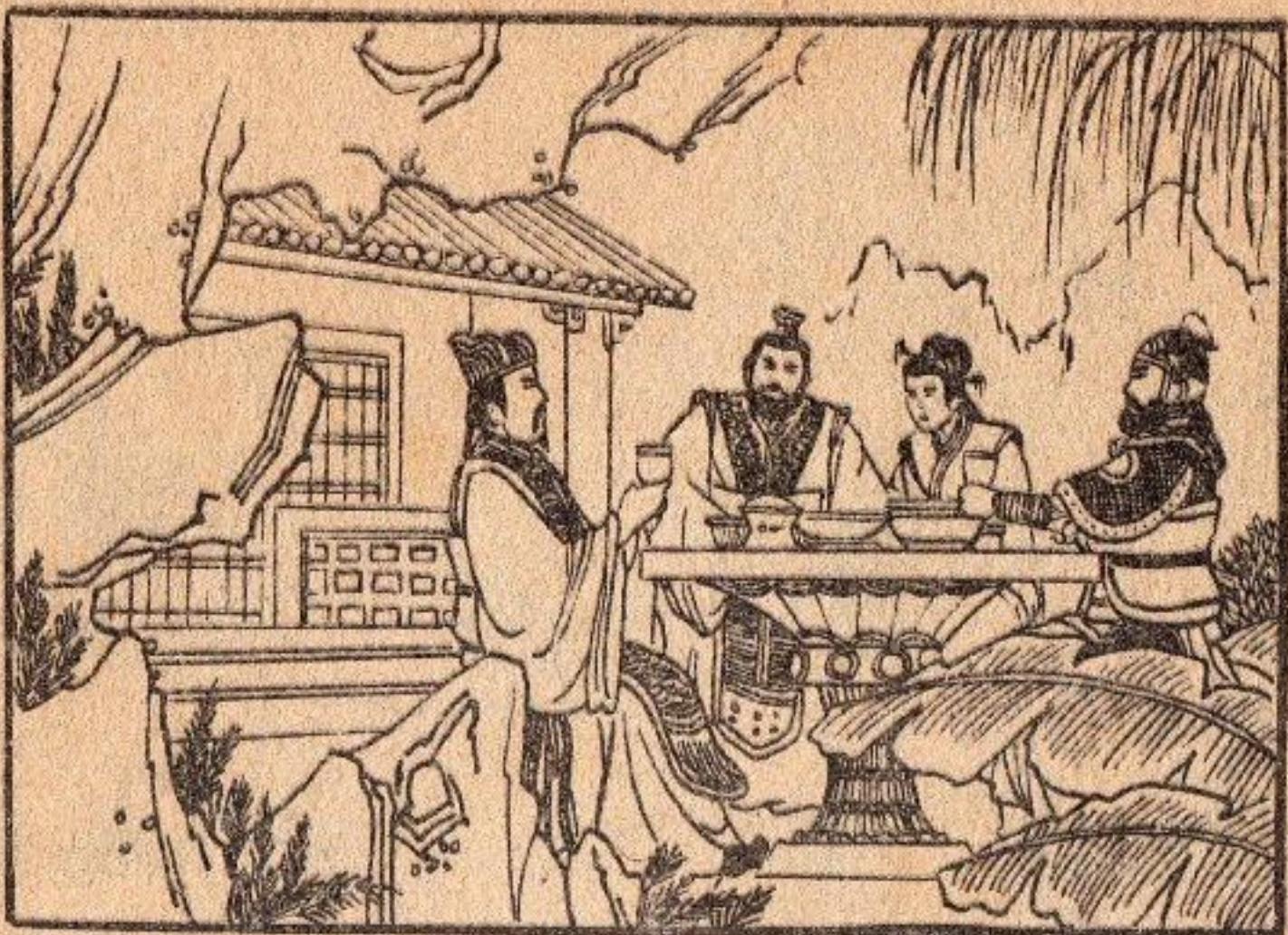
Trụ Vương nổi giận sai bắt trói Tô Hộ, nhưng Vưu Hồn
và Bí Trọng can: "Thiên hạ sê nghĩ rằng bệ hạ trọng sắc
khinh hiền. Xin bệ hạ tha tội cho Tô Hộ. Tô Hộ sê cảm đức
bệ hạ, đem ái nữ dâng vào cung".

Vua Trụ tha tội nhưng buộc Tô Hộ phải về nước ngay. Tô Hộ về trạm kẽ cho các tướng nghe. Các tướng đồng tâu: "Hè vua bắt chánh thì tôi không phục. Cứ trở về giữ lấy nước mình, an vui một cõi".

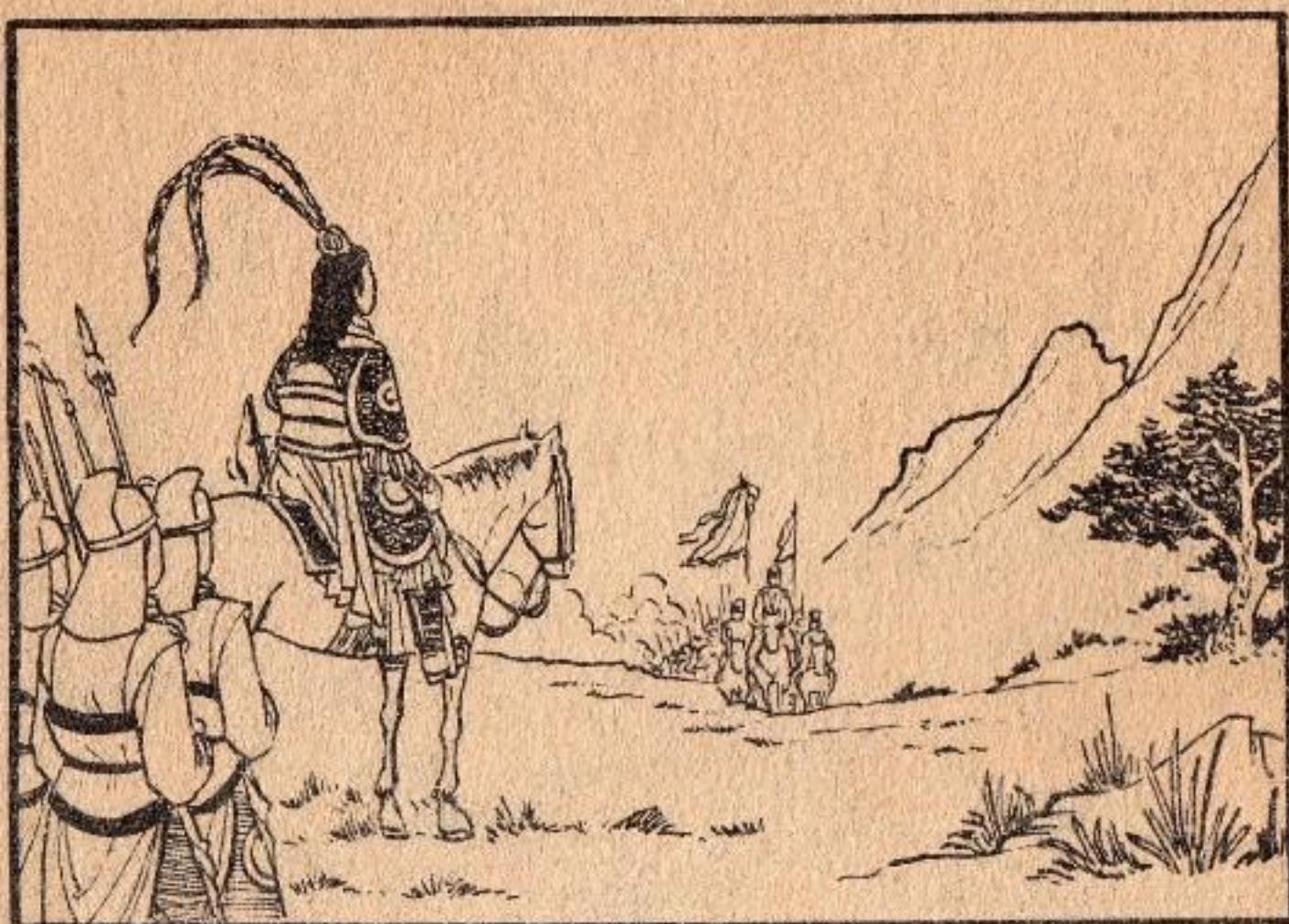
Tô Hộ sai lấy bút viết 4 câu thơ trên vách tỏ ý mình không thần phục nhà Thương nữa. Rồi Tô Hộ dẫn các tướng trở về nước.

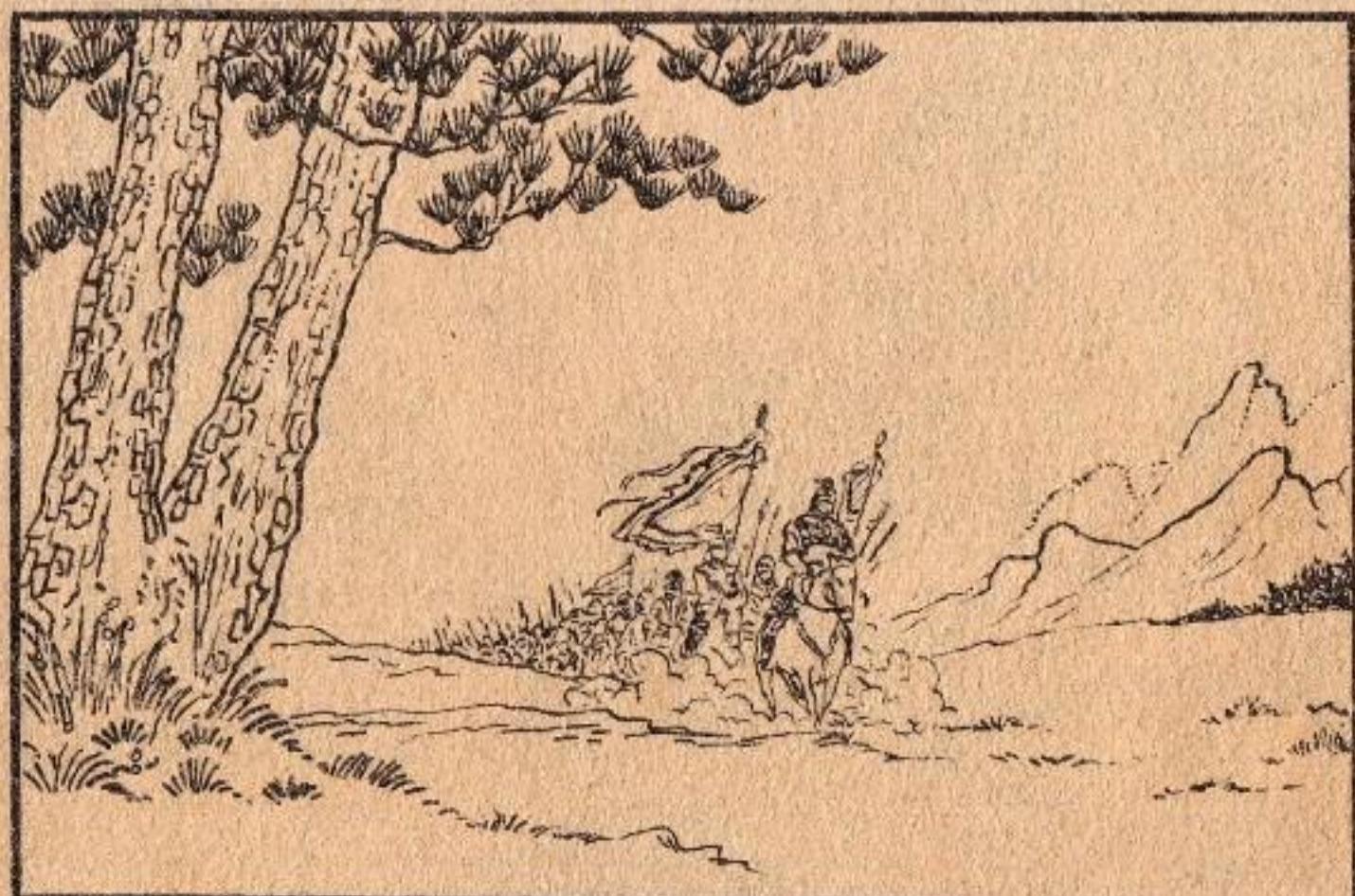
Biết Tô Hộ làm thơ phản, Trụ Vương xuống chiếu lệnh sai
Tổng trấn Bắc Bá Hầu là Sùng Hầu Hồ và Tổng trấn Tây Bá
Hầu là Cơ Xương cung đem quân bắt Tô Hộ, sau đó làm tiệc
đại hai tướng.

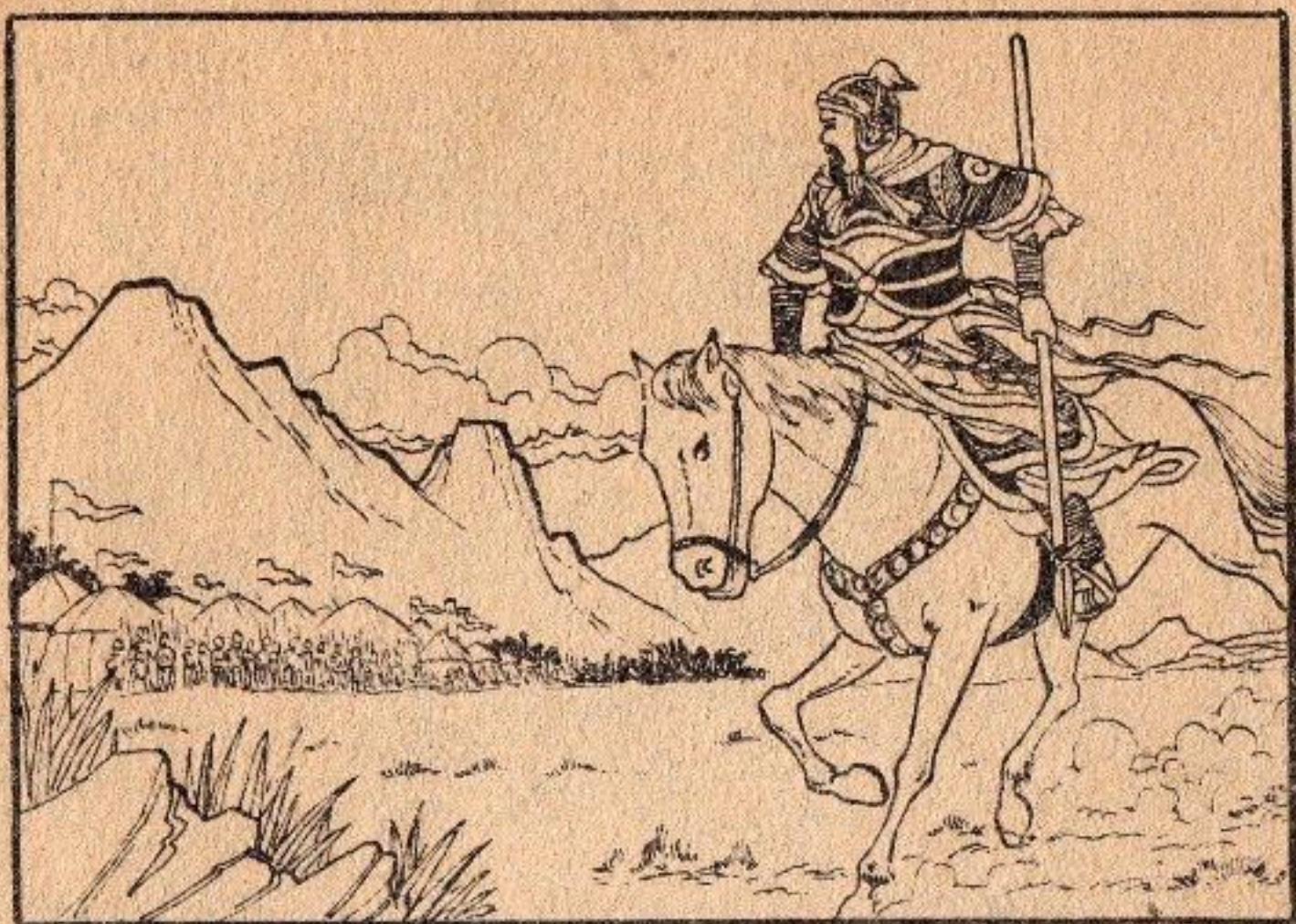
Trong buổi tiệc, Cơ Xương nói: "Bắc Bá Hầu hãy xuất
quân trước, tôi sẽ xuất quân sau".

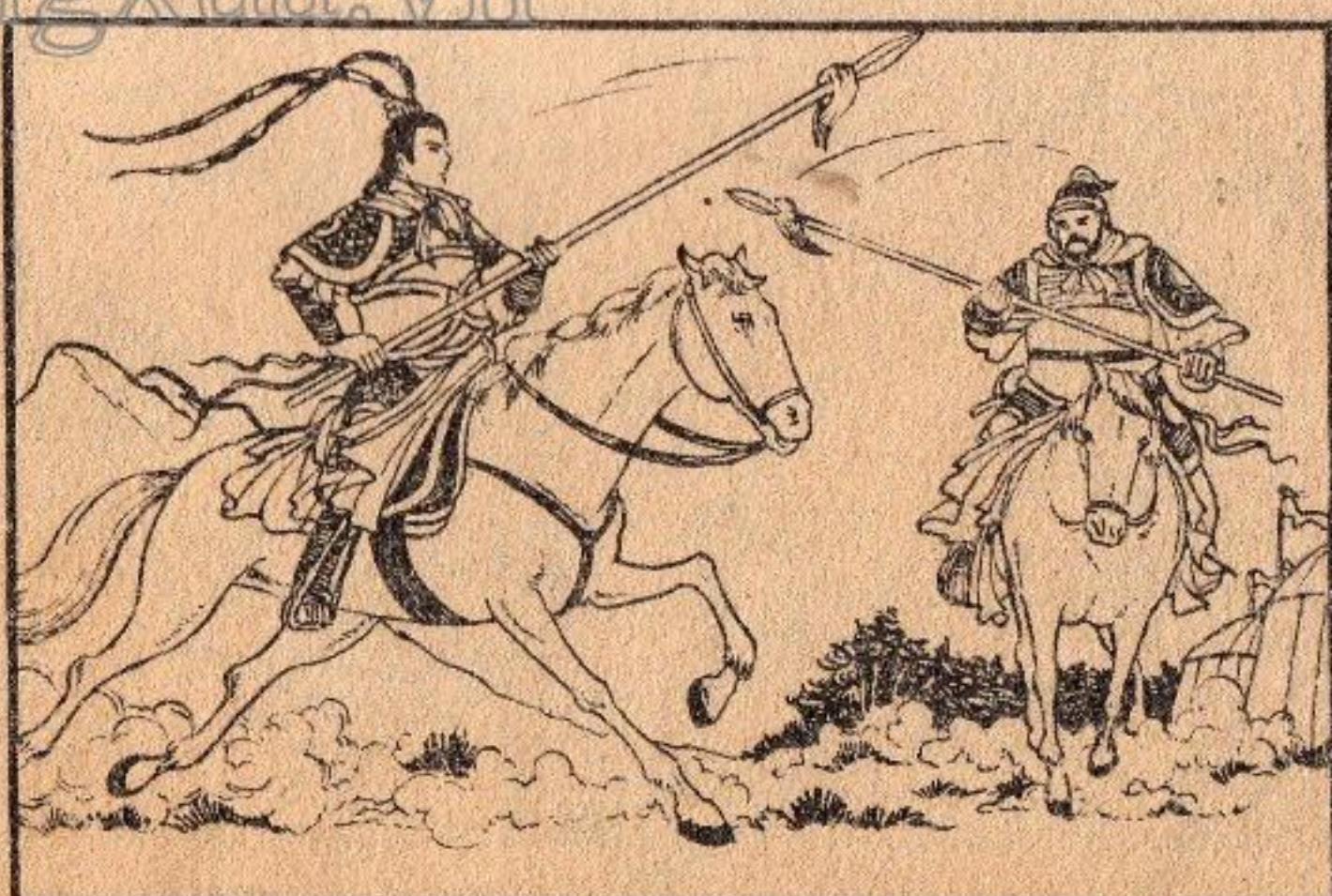
Tô Hộ đến Ký Châu, con trai lớn là Tô Toàn Trung ra khỏi thành nghênh tiếp. Tô Hộ nói: “Sớm tối chắc có binh chủ hâu tuân lệnh hôn quân kéo đến đây, vậy các tướng lò chính đốn binh mã chờ ngày đối phó”.

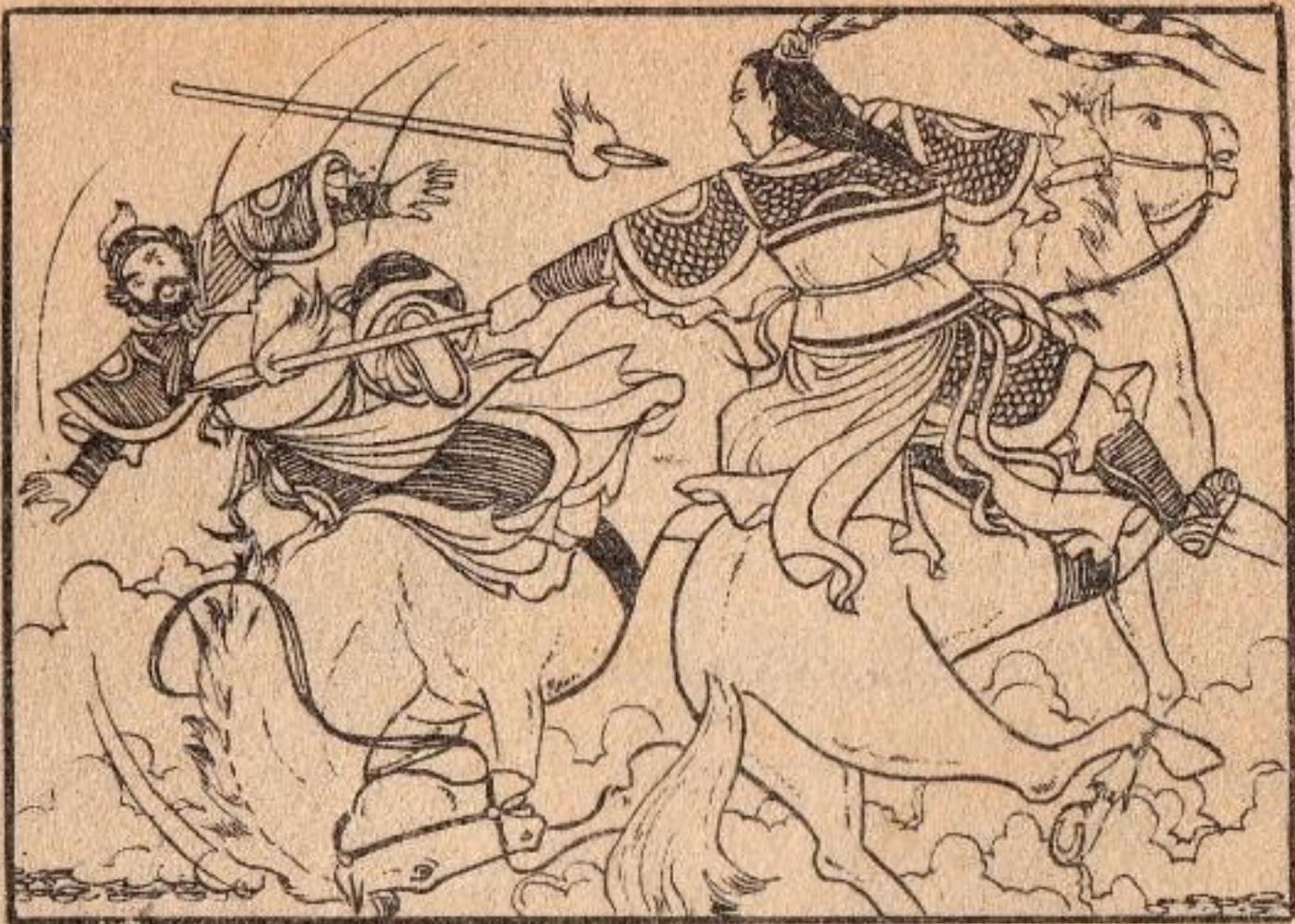
Ngay lúc đó, Sùng Hầu Hổ về nước lập tức điểm 5 vạn quân, kéo đến Ký Châu bắt Tô Hộ.

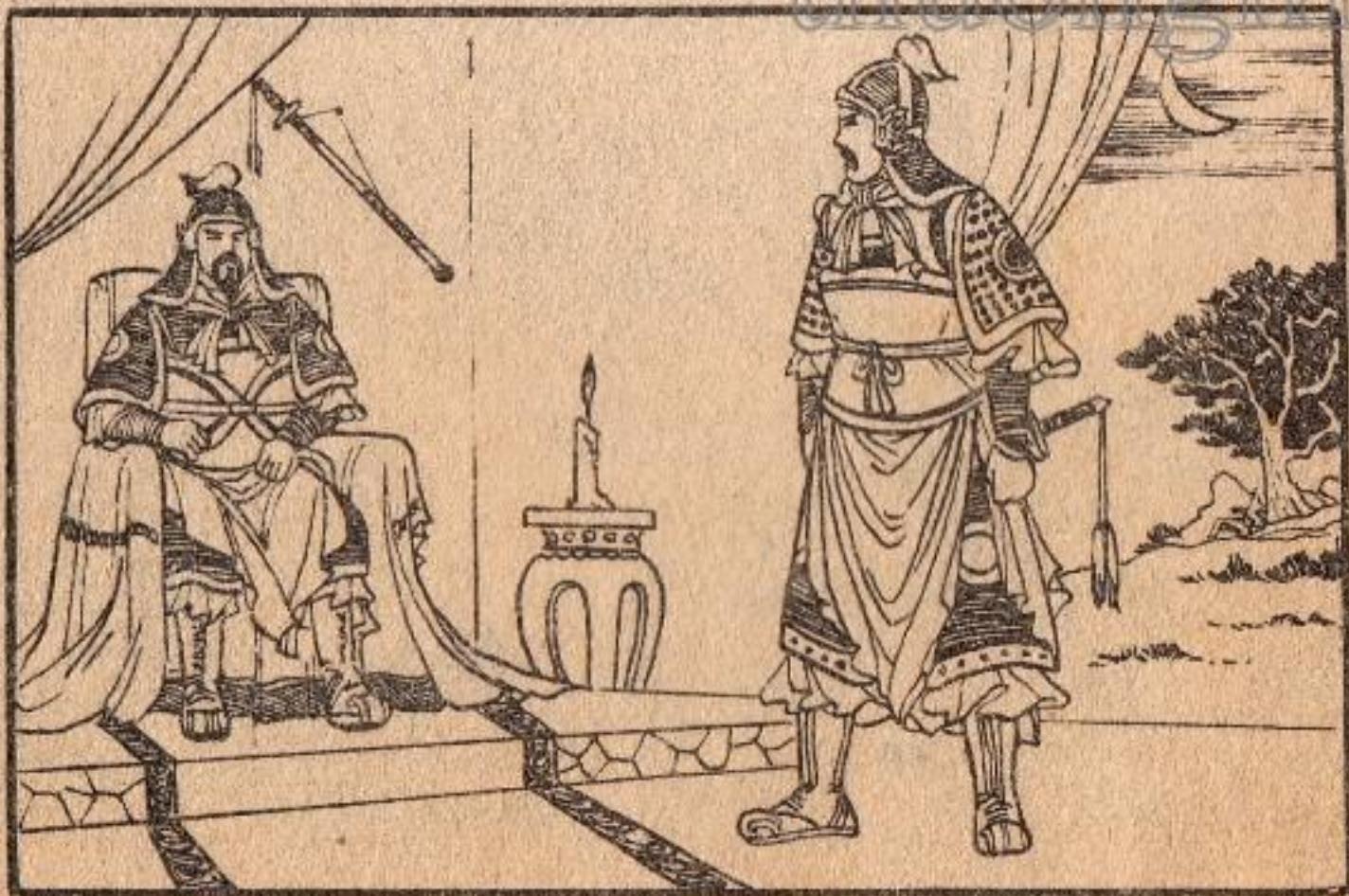
Đến nơi, Sùng Hầu Hồ cho quân hạ trại nghỉ ngơi. Tô Hộ
được tin báo, liền cởi ngựa đến trước trại Sùng Hầu Hồ
nghênh chiến.

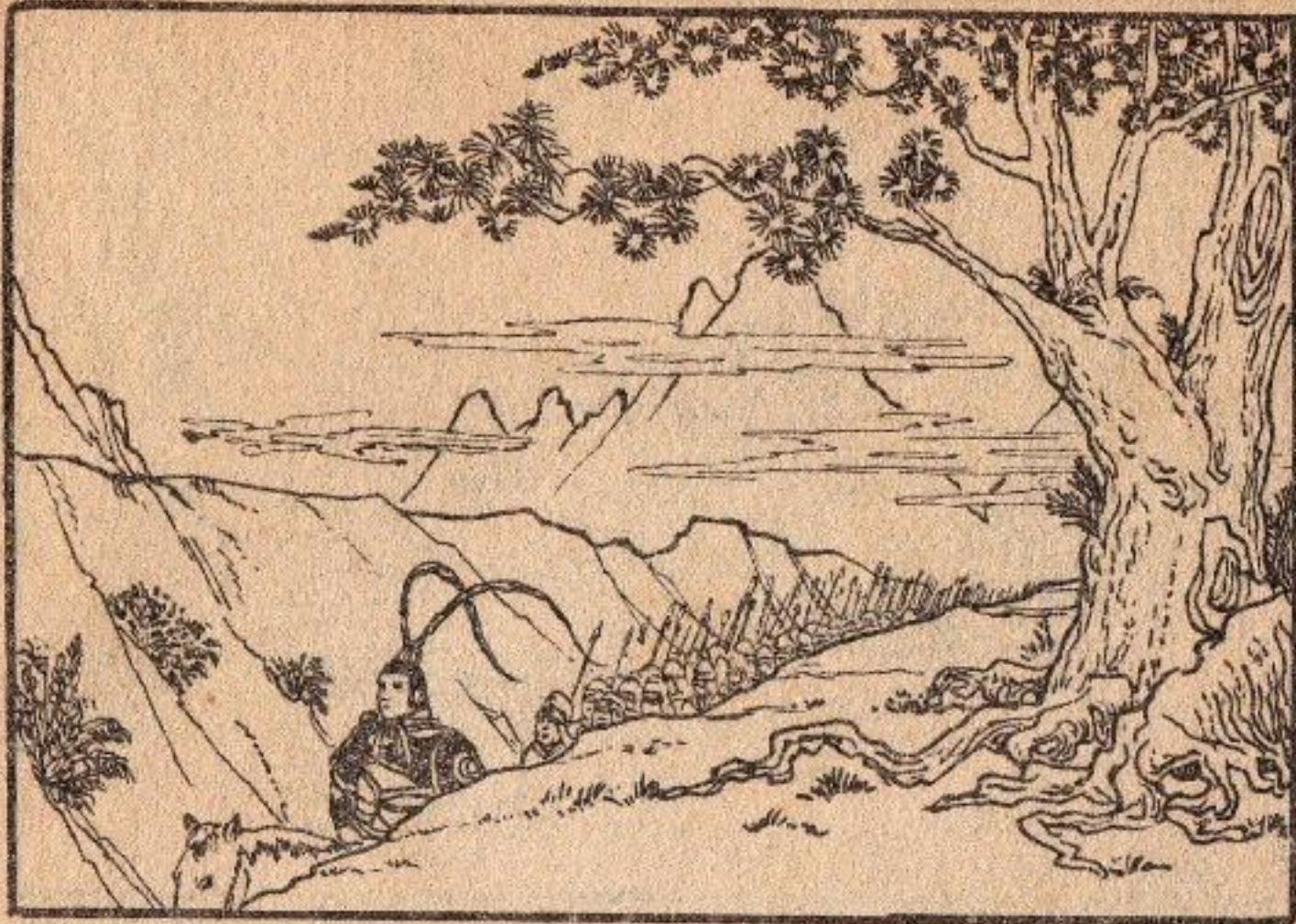
Mai Võ là tướng của Sùng Hầu Hồ định ra giao chiến với
Tô Hộ, thì Tô Toàn Trung đã phóng ra nghênh tiếp.

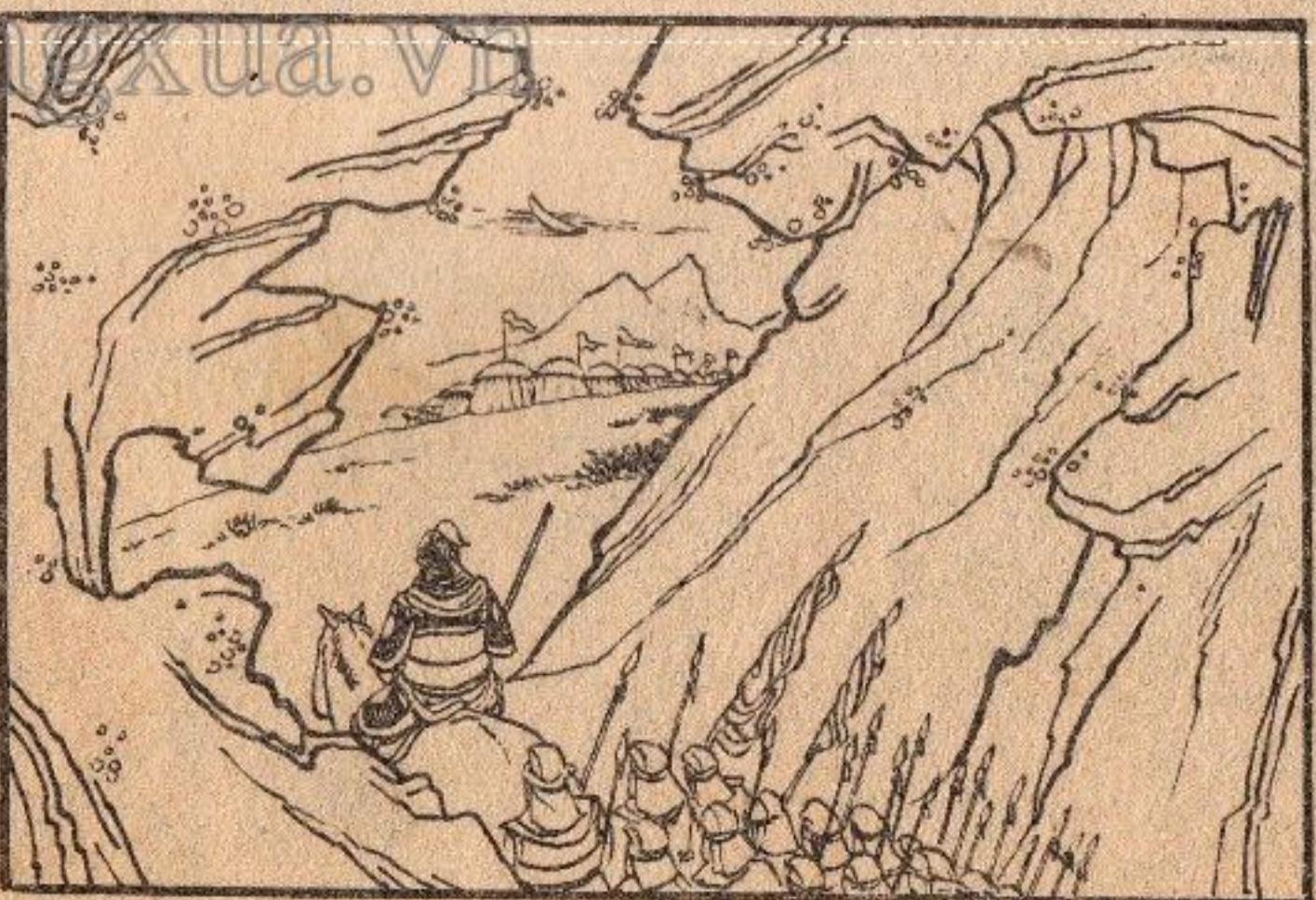
Hai bên đánh được mười hiệp thì Mai Võ bị Tô Toàn Trung đâm ngay yết hầu té xuống ngựa chết tốt. Quân Ký Châu liền gióng trống xông lên. Quân Sùng Hầu Hỗ túng thế bỏ chạy.

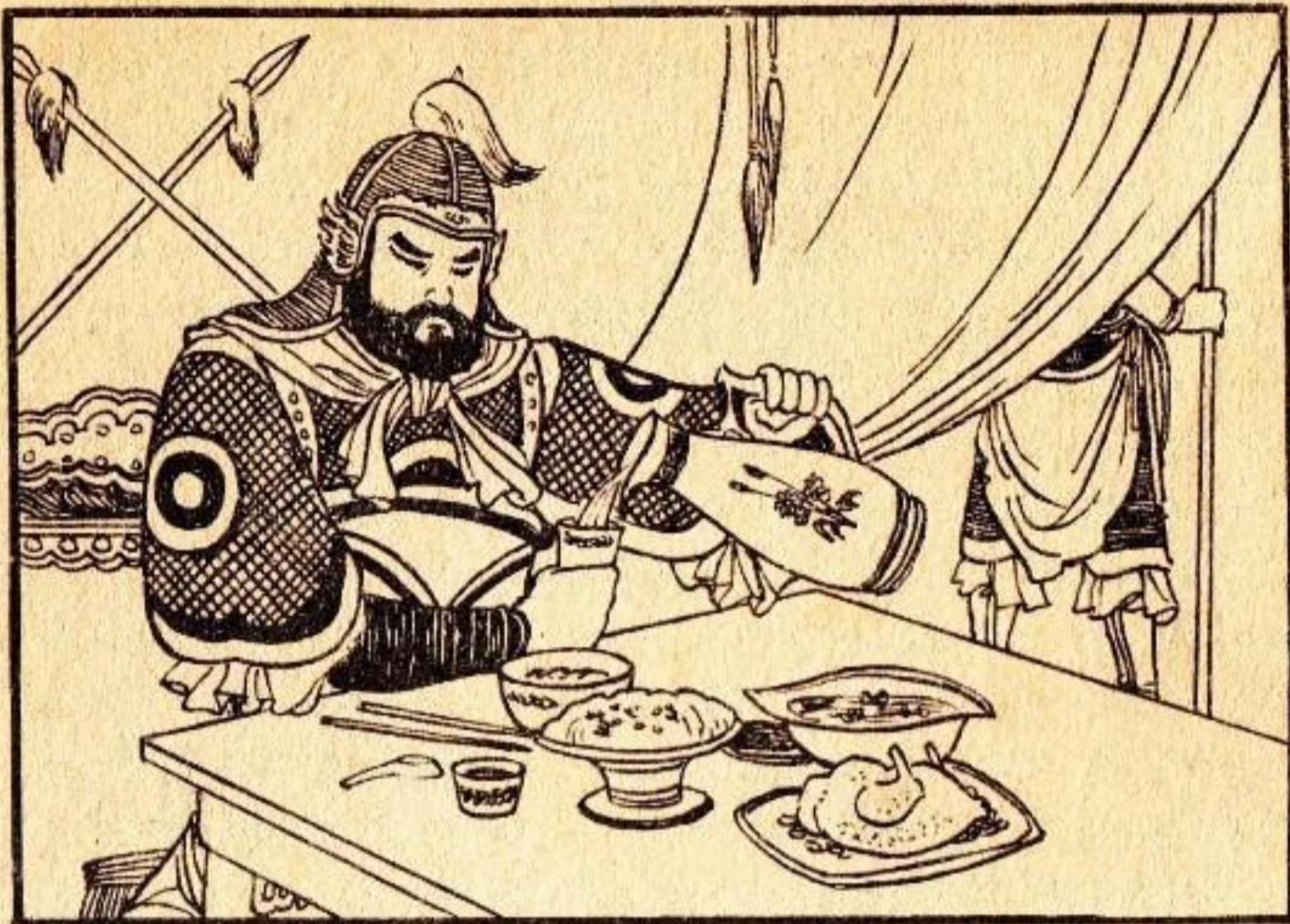
Tô Hộ thu quân, mở tiệc khao, Phó tướng Triệu Bình thua: “Sùng Hầu Hỗ vừa thua trận, binh tướng liểng xiểng, ta nên thừa cơ truy kích, đánh cho hắn không còn manh giáp”.

Tô Hộ sai Toàn Trung lãnh 3 ngàn binh đi mai phục cách
Tây Môn 10 dặm.

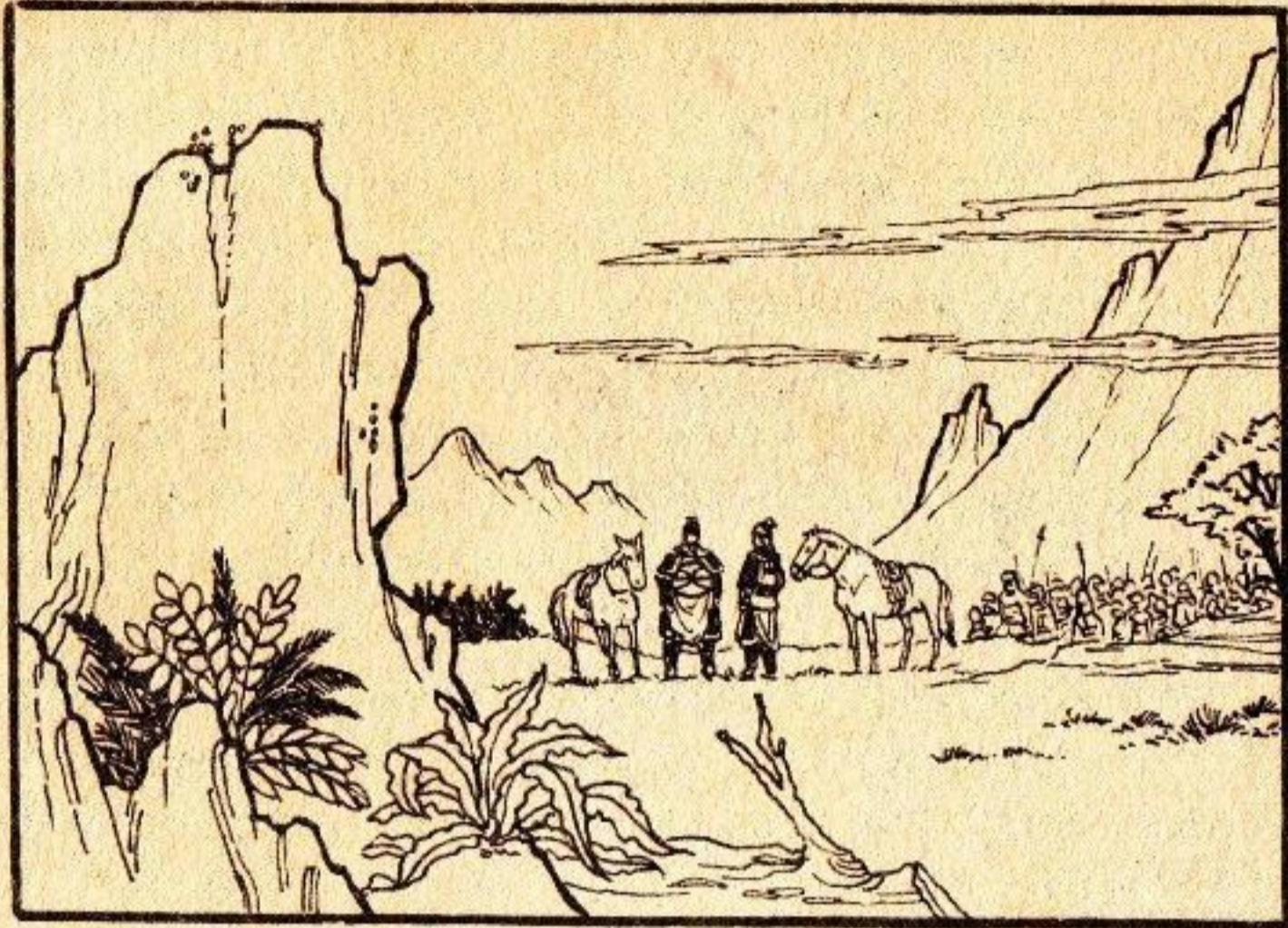
Tô Hộ lãnh đạo trung quân, đang lúc hoàng hôn, cuồn cõi
giấu trống, người ngậm thẻ, ngực cát lạc, rón rén kéo đi.

Nói về Sùng Hâu Hồ chạy một hồi lâu, không thấy Tô Hộ đuổi theo thì cho quân hạ trại nghỉ. Hâu Hồ buồn rầu, mở tiệc ăn uống giải khuây rồi vào trướng an nghỉ.

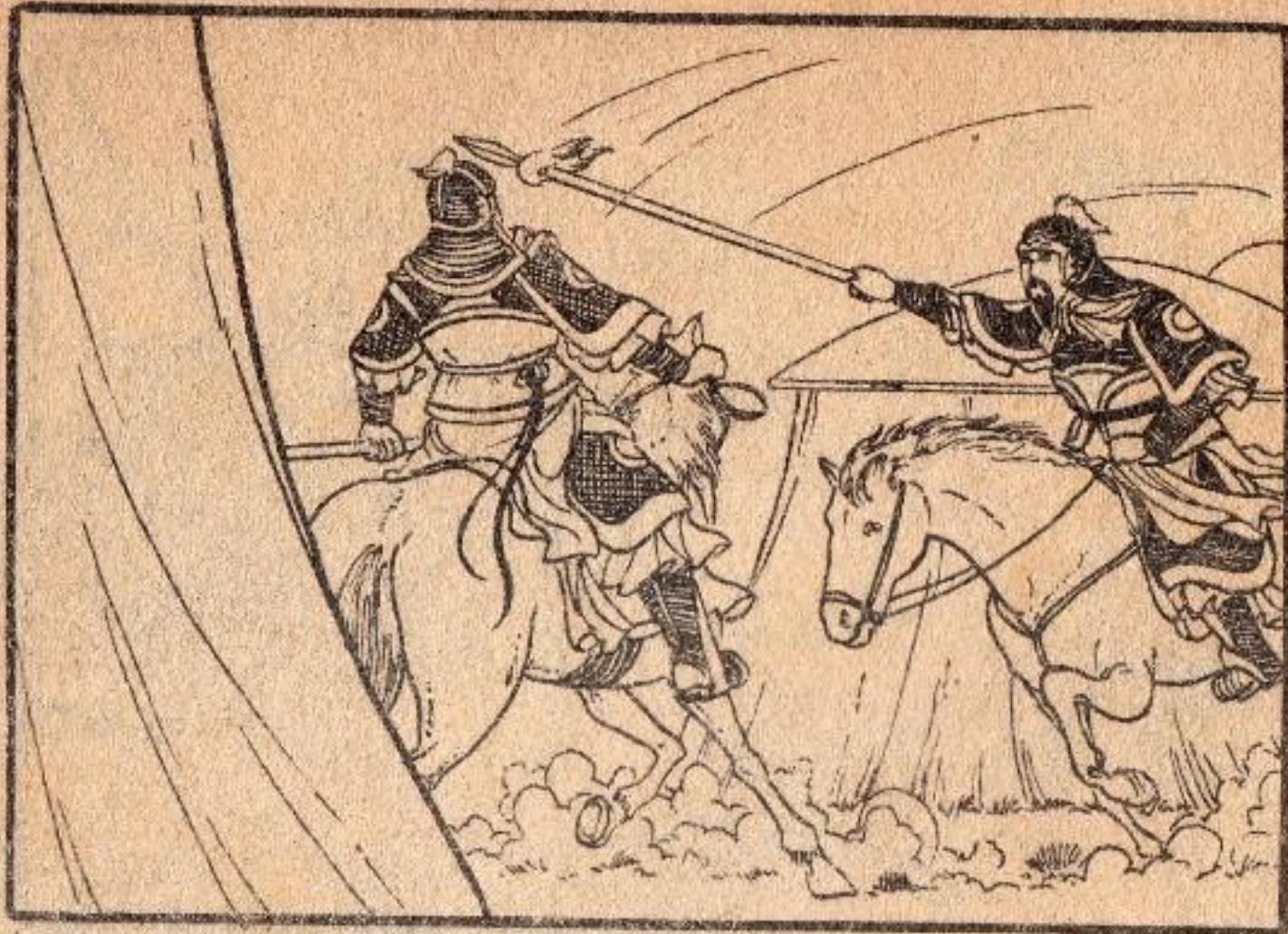
Nửa đêm, Tô Hộ dốt pháo lệnh, 3 ngã binh xông vào một lượt, đánh giết quân Sùng Hâu Hồ rơi bời.

Sùng Hầu Hổ vội vàng lèn ngựa, vừa chạy ra khỏi trại đã gặp Tô Hộ: "Hầu Hổ, ngươi chạy đi đâu, mau xuống ngựa chịu trói cho rò!"

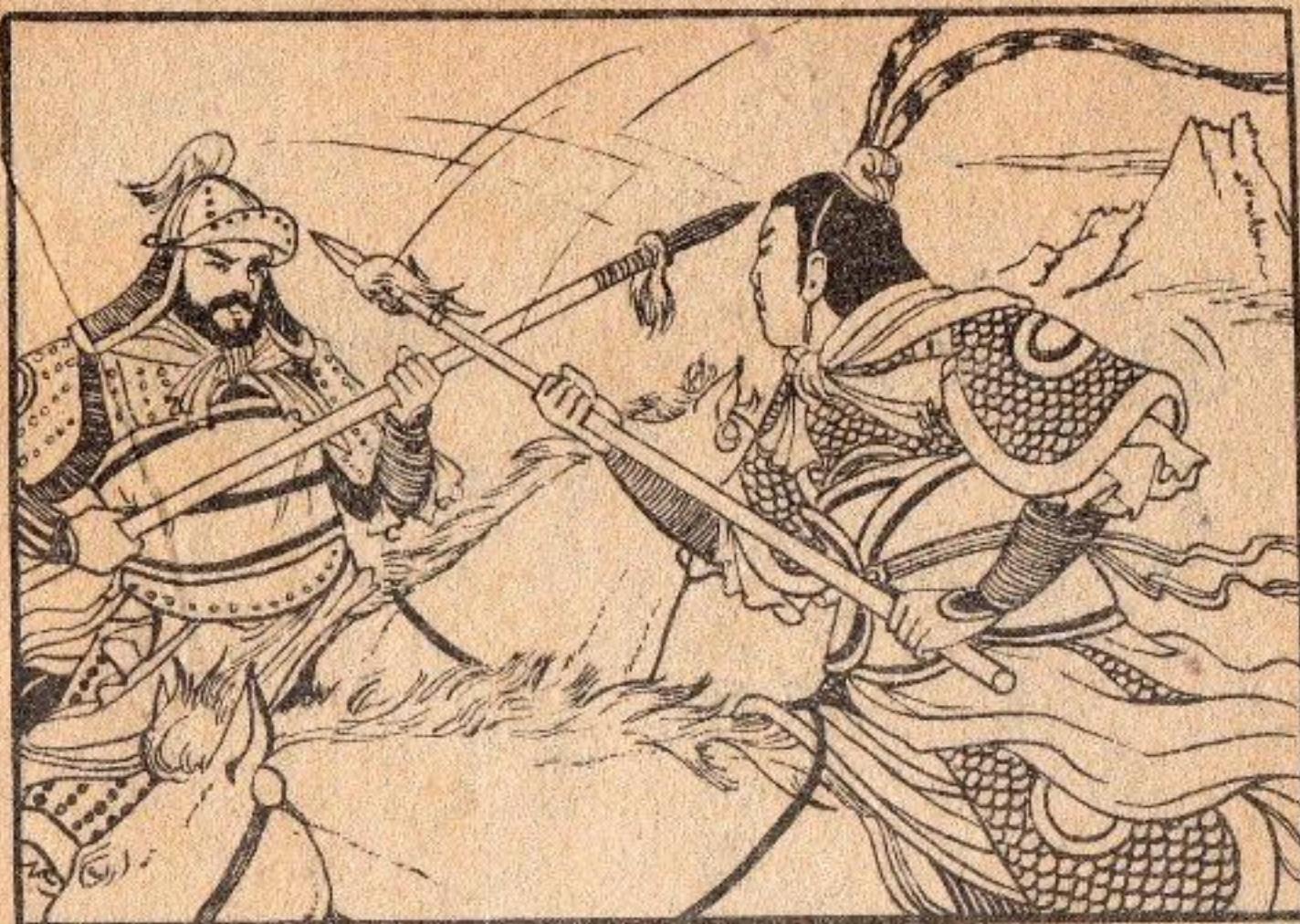
Hầu Hổ thất kinh bỏ chạy. Nhờ có con là Sùng Ứng Bưu ra sức bảo vệ Hầu Hổ mới thoát chết.

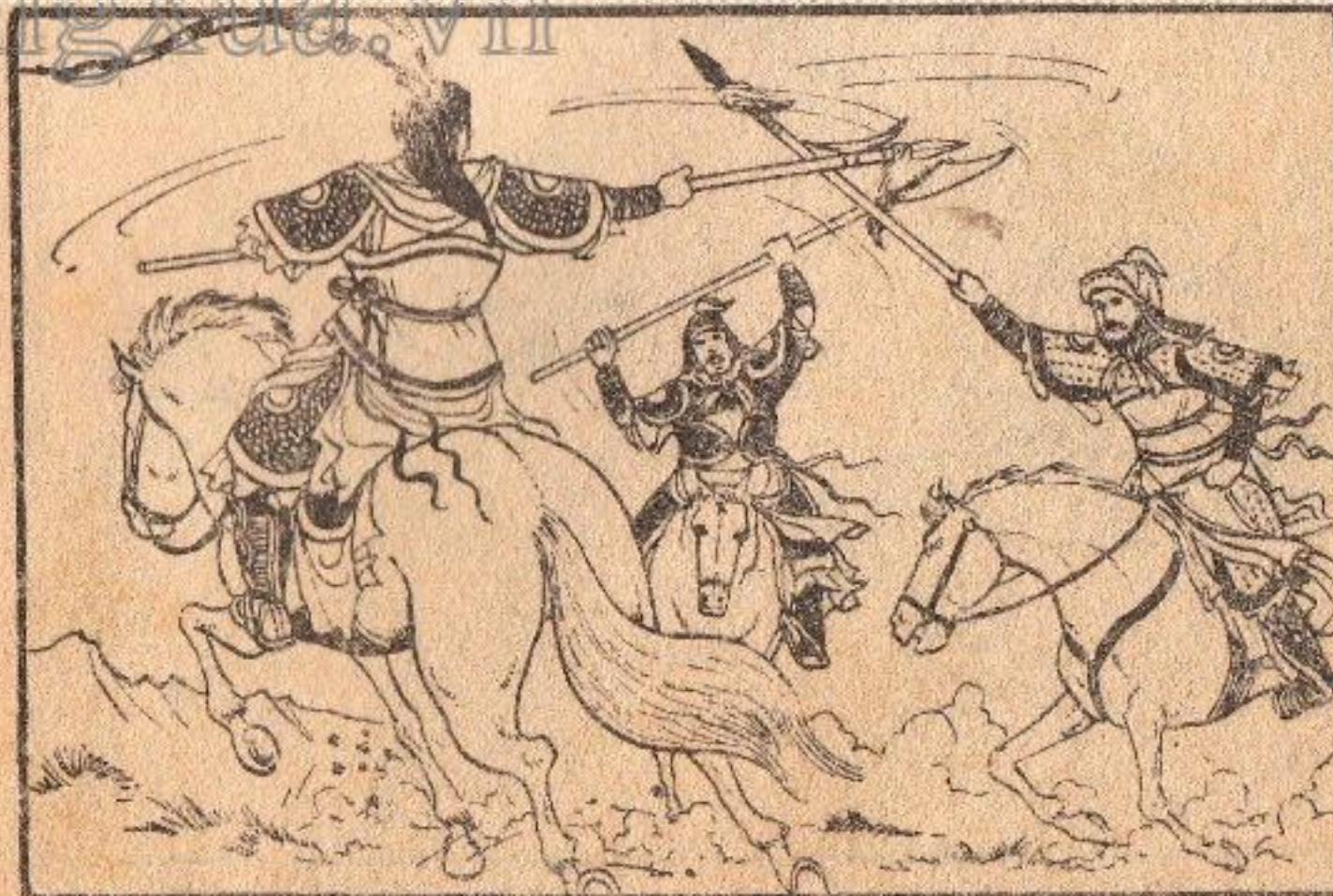
Tô Hộ đuổi theo 10 dặm mới thu quân. Cha con Hầu Hồ chạy mãi đến chiều mới dám dừng lại. Hầu Hồ than: "Ta cầm binh tự bấy nay chưa thua một trận nào như vậy. Thật là nhục!"

Sùng Ứng Bưu thưa: "Quân ta mới thua, uy thế đã nhụ rồi. Chỉ bằng cứ tạm dồn binh nơi đây, cho người sang thô thức Tây Bá Hầu xem người có ý định thế nào rồi sẽ tính".

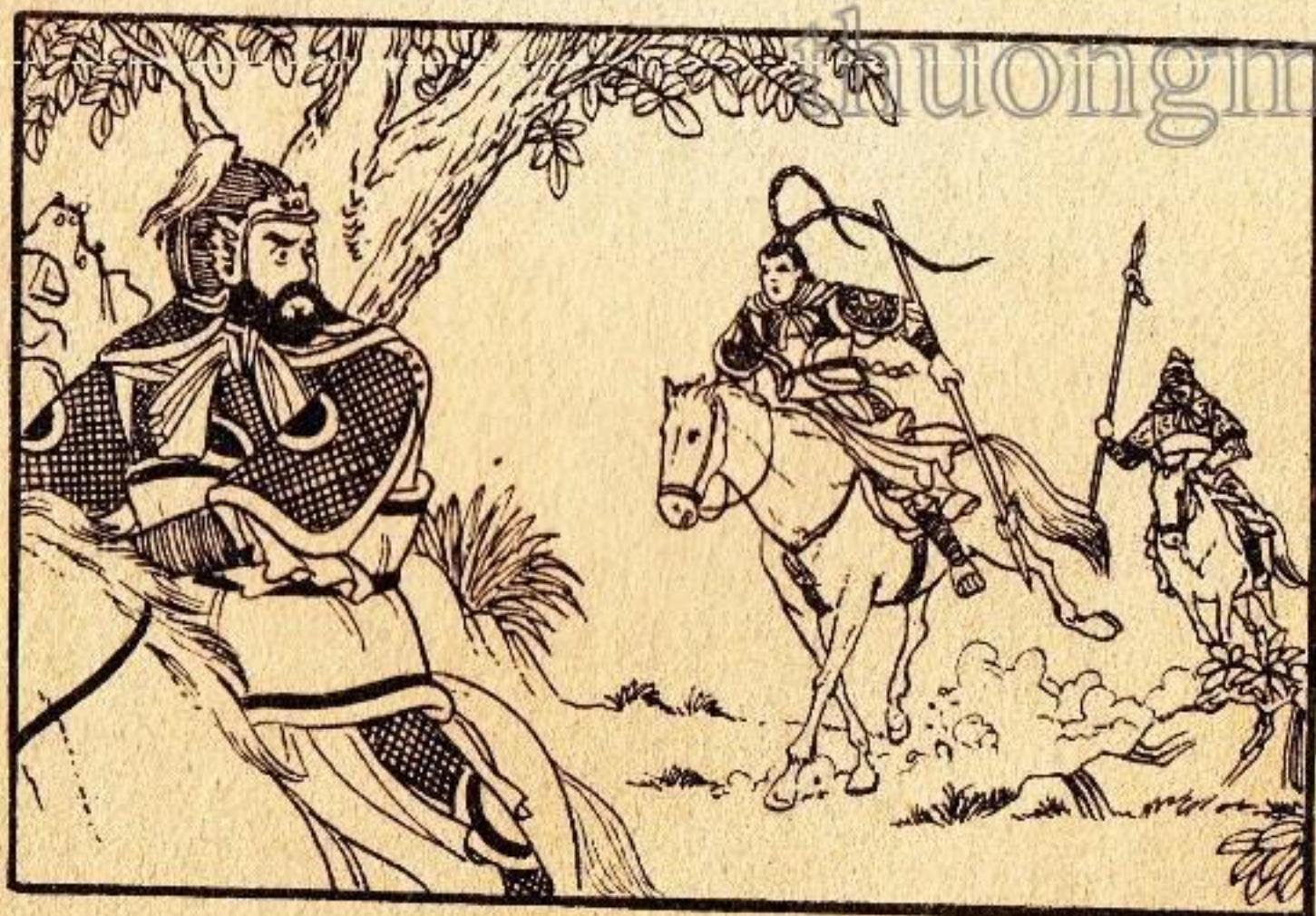
Cha con đang đàm luận, bỗng nghe la ó. Tô Toàn Trung đã phục kích sẵn ở đây xua quân tấn công nguyên tết lướt ngựa tiếp chiến.

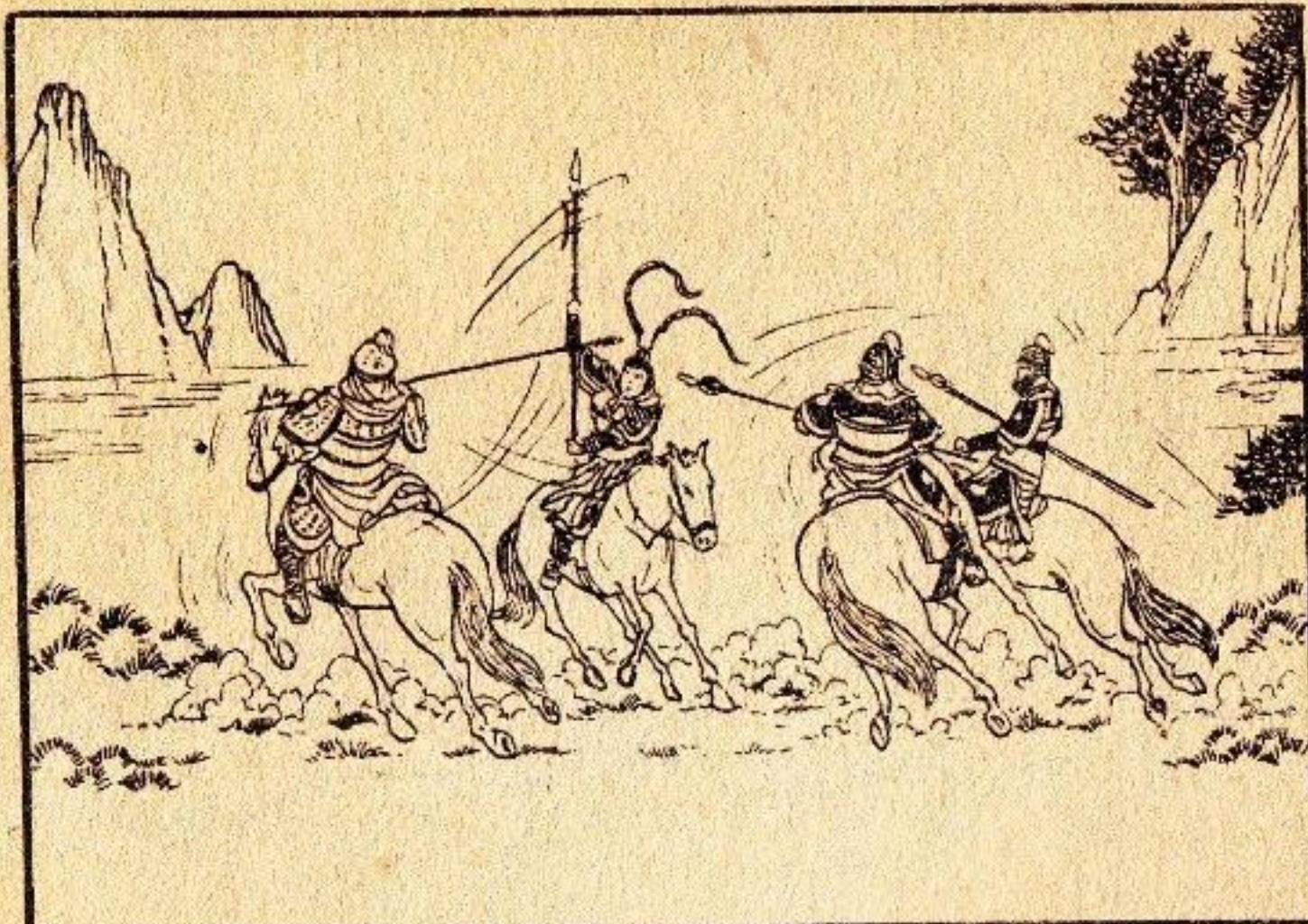
Hai tướng đánh nhau chừng vài hiệp, Tôn Tử Võ giục ngựa ra, múa dao đánh giúp Huỳnh Nguyên Tê, quyết hạ được Toàn Trung.

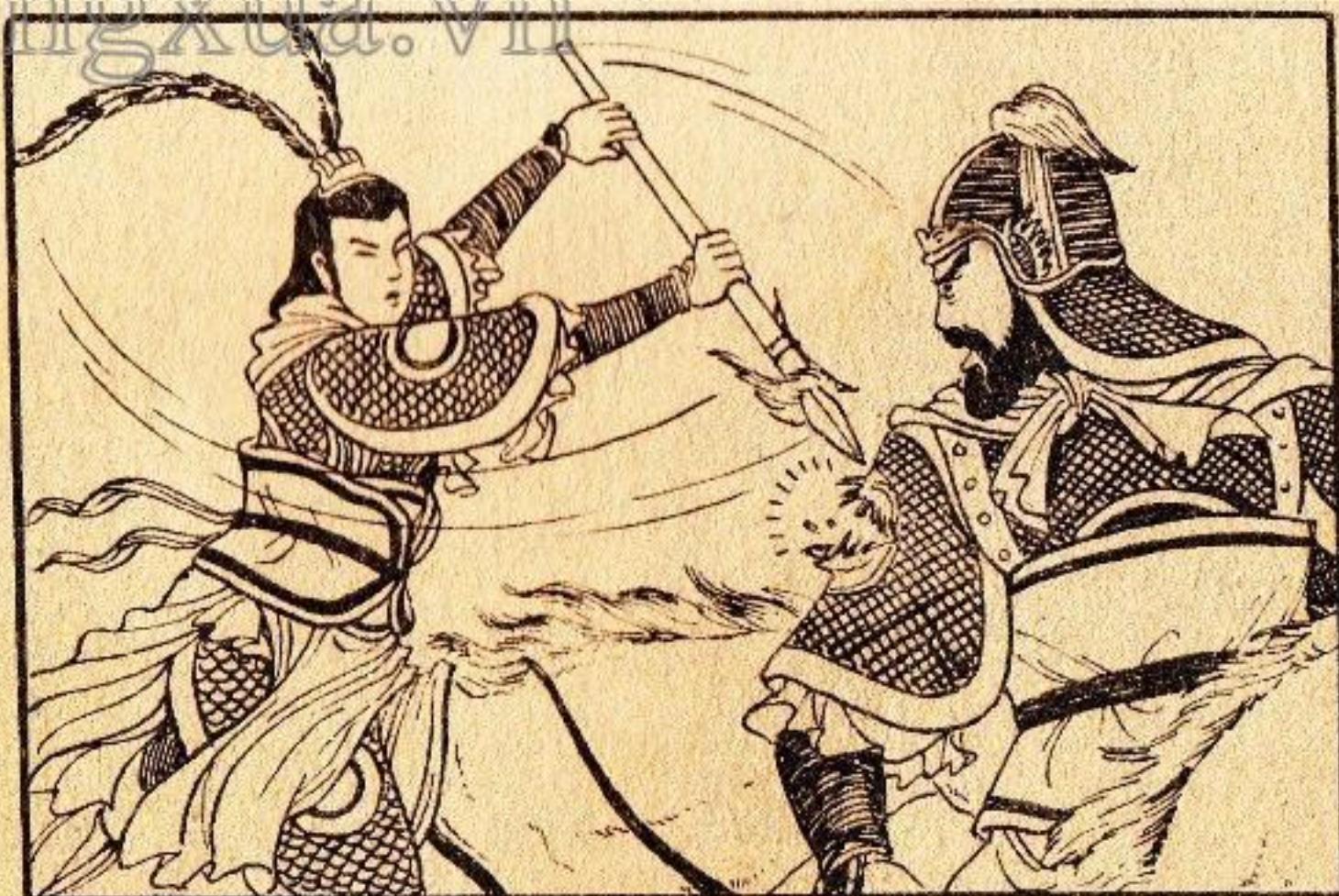
Đánh chừng 20 hiệp, Toàn Trung hét một tiếng, đâm Tôn
Tử Võ nhào xuống ngựa.

Huỳnh Nguyên Tế cả giận đâm chém rất dữ, nhưng Tô
Toàn Trung không thèm đánh trả, mà quay sang tấn công
Sùng Hầu Hổ.

Sùng Ứng Bưu vội lướt tới đỡ, Nguyên Tế cùng xông đến tham chiến. Lúc này một mình Toàn Trung đánh với 3 tướng nhưng càng đánh càng hăng, múa kích như mưa bay.

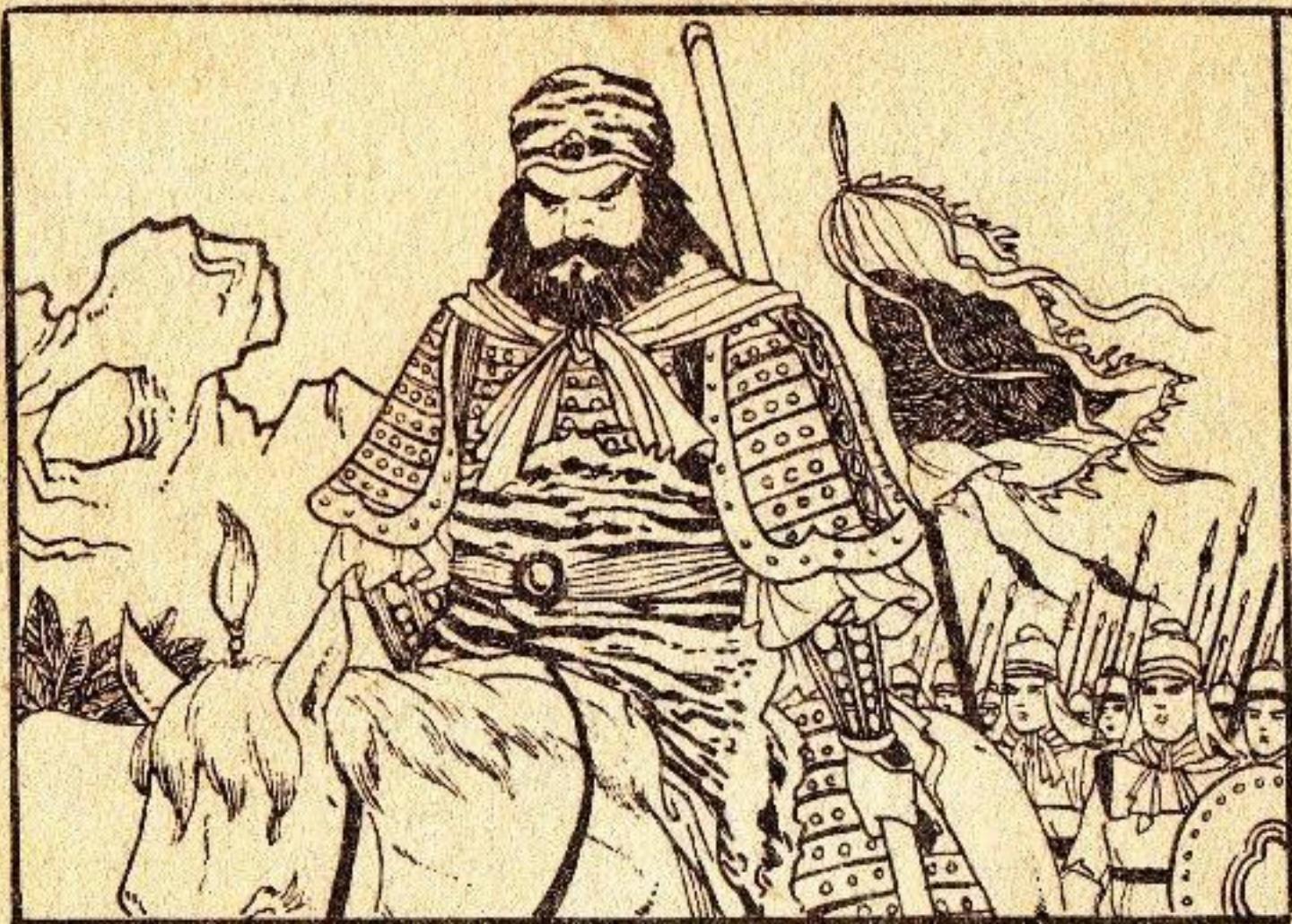
Đánh được một lúc, Hầu Hổ bị chém toet đứt nửa áo giáp. Hầu Hổ mất vía, quát ngựa chạy dài. Ứng Bưu lúng túng bị Toàn Trung đâm nhầm cánh tay, may nhờ có Nguyên Tế mới chạy khỏi.

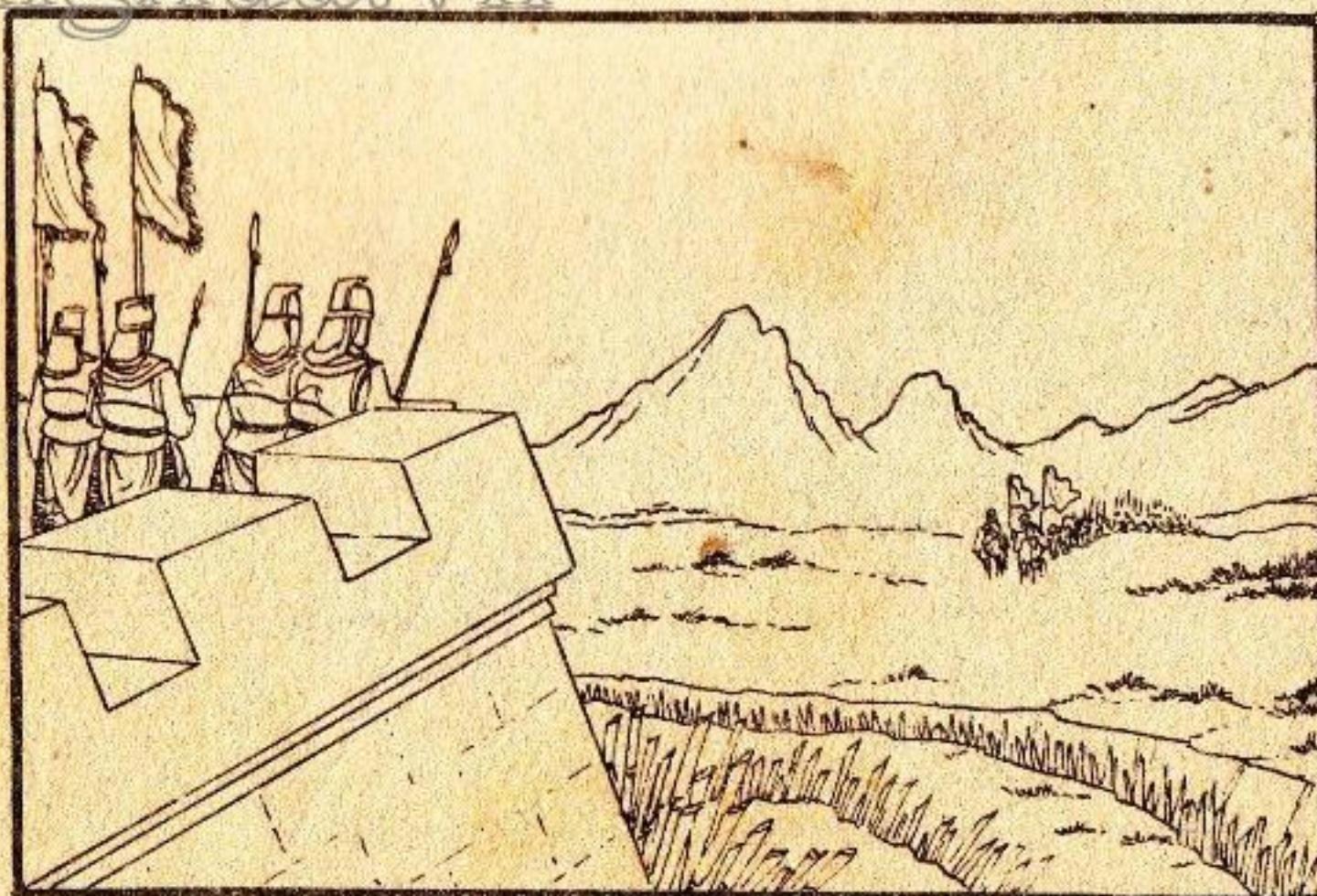
Tô Toàn Trung đắc thắng, rượt đám tàn quân của Sùng Hầu Hổ, chém giết một hồi. Thấy trời còn khuya họ Tô chẳng dám đuổi theo, vội thâu binh về.

Cha con Sùng Hầu Hổ chạy miết đến sáng mới ngừng lại, Hầu Hổ lúng túng chưa biết tính kế gì thì từ远远 xa có một đoàn quân kéo đến. Hầu hổ thất kinh vội lèn ngựa chạy.

Nhưng may thay, đạo quân này cầm đầu là tướng Sùng Hắc Hổ em ruột Sùng Hầu Hổ, nghe anh thất cơ nên đem binh đến giúp.

Rồi Sùng Hắc Hổ và Sùng Hầu Hổ cùng kéo binh trở lại Ký Châu hạ trại bên ngoài.

Được tin, Tô Toàn Trung kéo 3 ngàn quân ra trận kêu lớn: “Chúng bay vào gọi Sùng Hắc Hổ ra đây cho mau!”

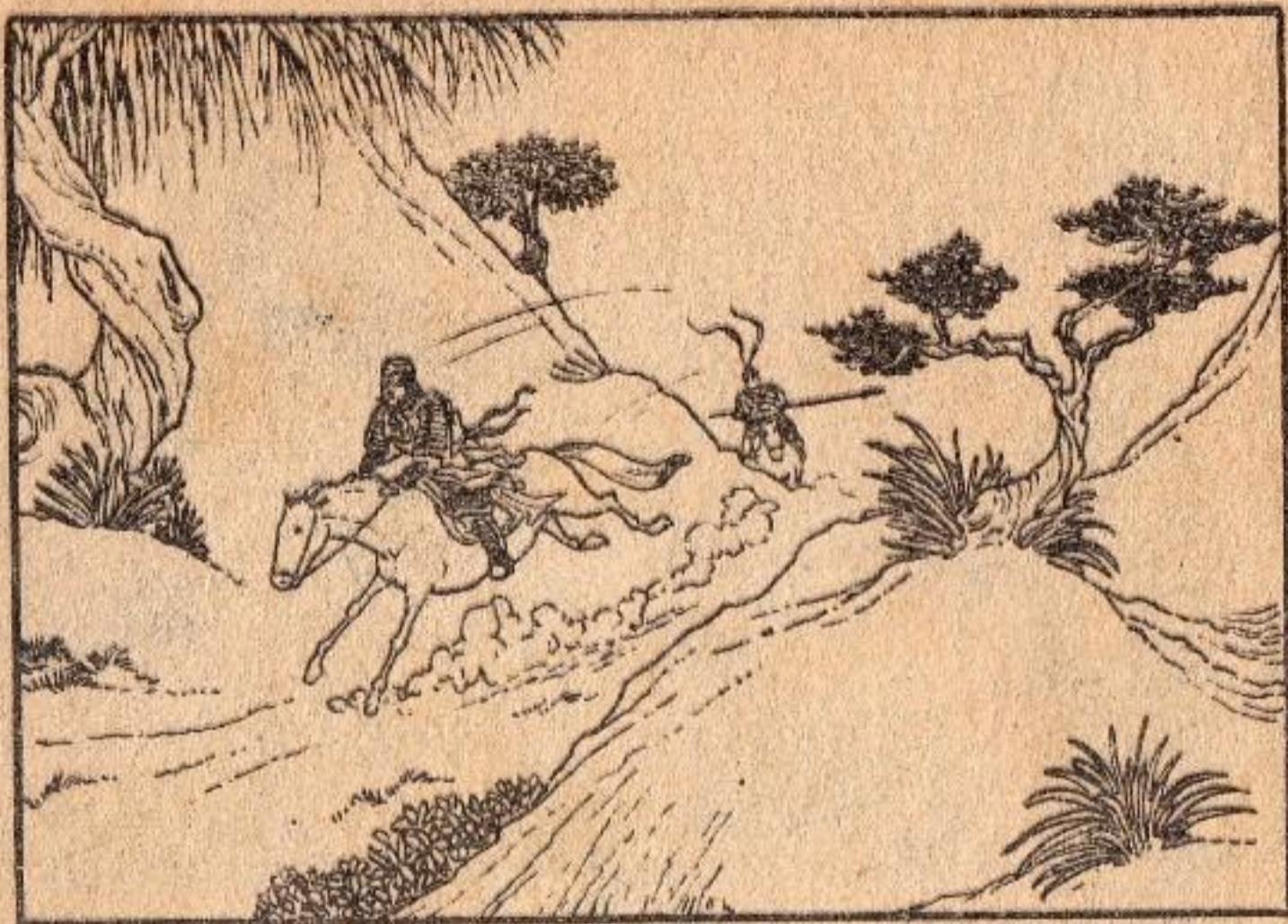
Hắc Hổ nghĩ thầm: “Mình kéo quân đến đây không phải so tài cao thấp mà để gỡ rối việc này. Nếu có Toàn Trung ra trận, ta dùng lời phải trái gọi Tô Hộ ra phân giải, cởi mở hận thù giữa anh ta với Tô Hộ rất tiện”.

Hắc Hổ nghĩ rồi lèn ngựa ra trước trại, thấy Toàn Trung đang múa kích, mặt giận hầm hầm thì nói lớn: "Toàn Trung! Cháu trở về mời phụ thân của cháu ra đây cho cháu nói chuyện đã".

Toàn Trung hét lên: "Hắc Hổ, ngươi với ta là thù địch, còn nói chuyện tình nghĩa làm gì? Hãy lui quân về Tào Châu thì giữ được tánh mạng, bằng ở đây giao tranh ắt mất đầu, Hắc Hổ nổi giận: "Thẳng súc sanh, vô lê".

Bỗng nhiên Hắc Hổ quay ngựa bỏ chạy. Toàn Trung cả mừng ruột theo.

Hắc Hổ đợi Toàn Trung đến gần thì lấy trong người ra một cái hò lô và mở nút.

Từ trong hò lô bay ra làn khói trắng. Trong làn khói trắng ấy hiện ra một con chim ó mỏ sắt bay đến mổ vào mắt Toàn Trung. Toàn Trung thát kinh cầm kích xoay tròn, không cho chim ó mổ mắt mình.

Chim ó không xông vào được liền mổ mắt ngựa, con ngựa đau quá nhảy bông lên, ném Toàn Trung xuống đất. Hắc Hồ nhảy xuống ngựa, đè Toàn Trung, hồi quân trói lại, dẫn về trại giam.

Tô Hộ được quân báo tin Toàn Trung đã bị bắt thì vô cùng bối rối bèn cấm các tướng ra trận chỉ truyền kiêm thủ thành trì chờ lệnh.

Cuối cùng, Tô Hộ nghĩ: "Chỉ còn một cách là giết chết vợ con, rồi tự tử cho xong, tướng sĩ khỏi phải thắc oan". Nói rồi cách kiếm đi thẳng vào phòng Đắc Kỷ.

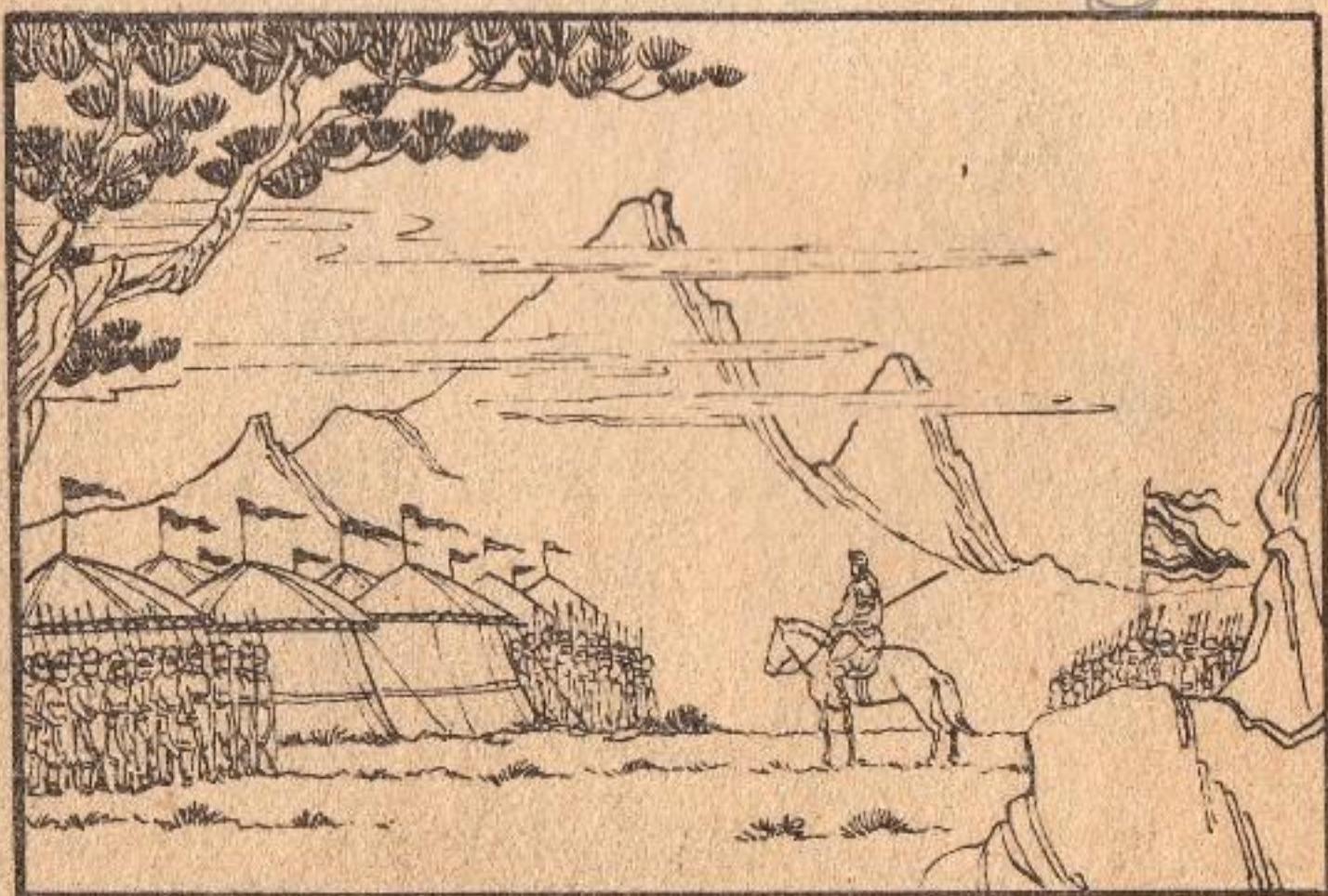
Nhưng nét mặt vô tư và kiều diễm của Đắc Kỷ, Tô Hộ không dành lòng lòng xuống gươm. Hai hàng nước mắt Tô Hộ rưng rưng chảy. Đắc Kỷ hỏi: "Mấy hôm nay con có nghe triều đình đếm binh đến vẫn tội nhưng chẳng rõ việc gì".

Tô Hộ kể lại việc Tru Vương đòi Đắc Kỷ tiến cung mới sanh ra trận chiến. Đắc Kỷ thưa: "Xin cha cứ tiến dâng con vào triều cũng được. Thân con đâu kê gì, miễn phụ thân khỏi tội, nước nhà bình yên".

Hôm sau, Trịnh Luân là quan trông nom lương thực của
Tô Hộ đi giải lương thực về, nghe Tô Hộ thuật lại sự việc,
Trịnh Luân nói: "Tôi từ lâu nay đã được chúa công hậu đãi
ơn ấy chưa đền, nay nguyện bắt Hắc Hổ".

Nói rồi nhảy lên lưng con thú mắt đỏ tròng vàng, đốt ba
tiếng pháo khai thành, dẫn ba ngàn quân ra trước trại địch,
gọi lớn: "Sùng Hắc Hổ? Hãy ra cho ta bảo đây".

Hắc Hổ liền thúc ngựa ra giao chiến. Dánh nhau độ 20 hiệp, Trịnh Luân thấy sau lưng Hắc Hổ có cái hò lô, thầm nghĩ “Ta phải ra tay trước mới thắng được”.

Bỗng nhiên trong lô mũi Trịnh Luân có tiếng chuông reo, rồi hai luồng hào quang bay ra. Hắc Hổ tối tăm mặt mày té xuống ngựa. Trịnh Luân truyền quân sĩ trói lại, đem vào thành.

Quân đã dẫn Hắc Hổ đến, Tô Hộ vội bước xuống mở trói cho Hắc Hổ và nói: “Tôi cam thọ tội với Thiên tử, không lấy gì đền được. Trịnh Luân không biết nên xúc phạm oai trời, xin hiền đệ rộng dung”.

Hắc Hổ sụp lạy nói: “Chúng ta là anh em kết nghĩa, đệ đem binh đến cốt để giải hòa 2 bên. Vì cháu nhỏ tuổi, không nghe lời phái trái, đệ phải bắt về cầm tạm để tiện bè đàm đạo với hiền huynh”.

Ngày hôm sau, có sứ thần của Tây Bá Hầu Cơ Xương là Tán Nghi Sanh đến treo cho Tô Hộ một bức thư.

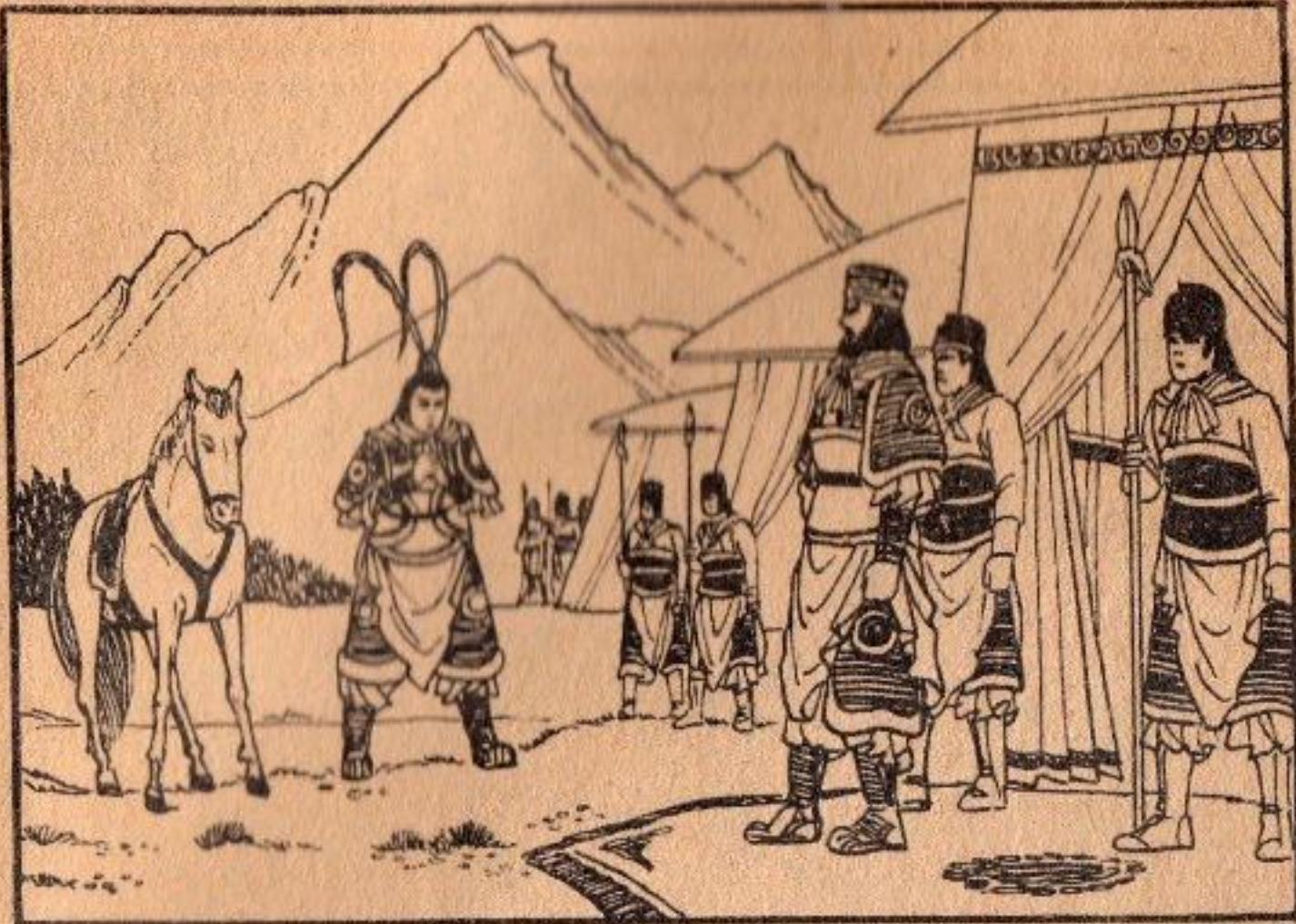
Lời lẽ bức thư phân tích điêu lợi hại trong việc dâng Đắc Kỷ cho vua, tránh nạn binh đao, cứu dân khỏi tai họa và gia đình được nhiều bỗng lộc.

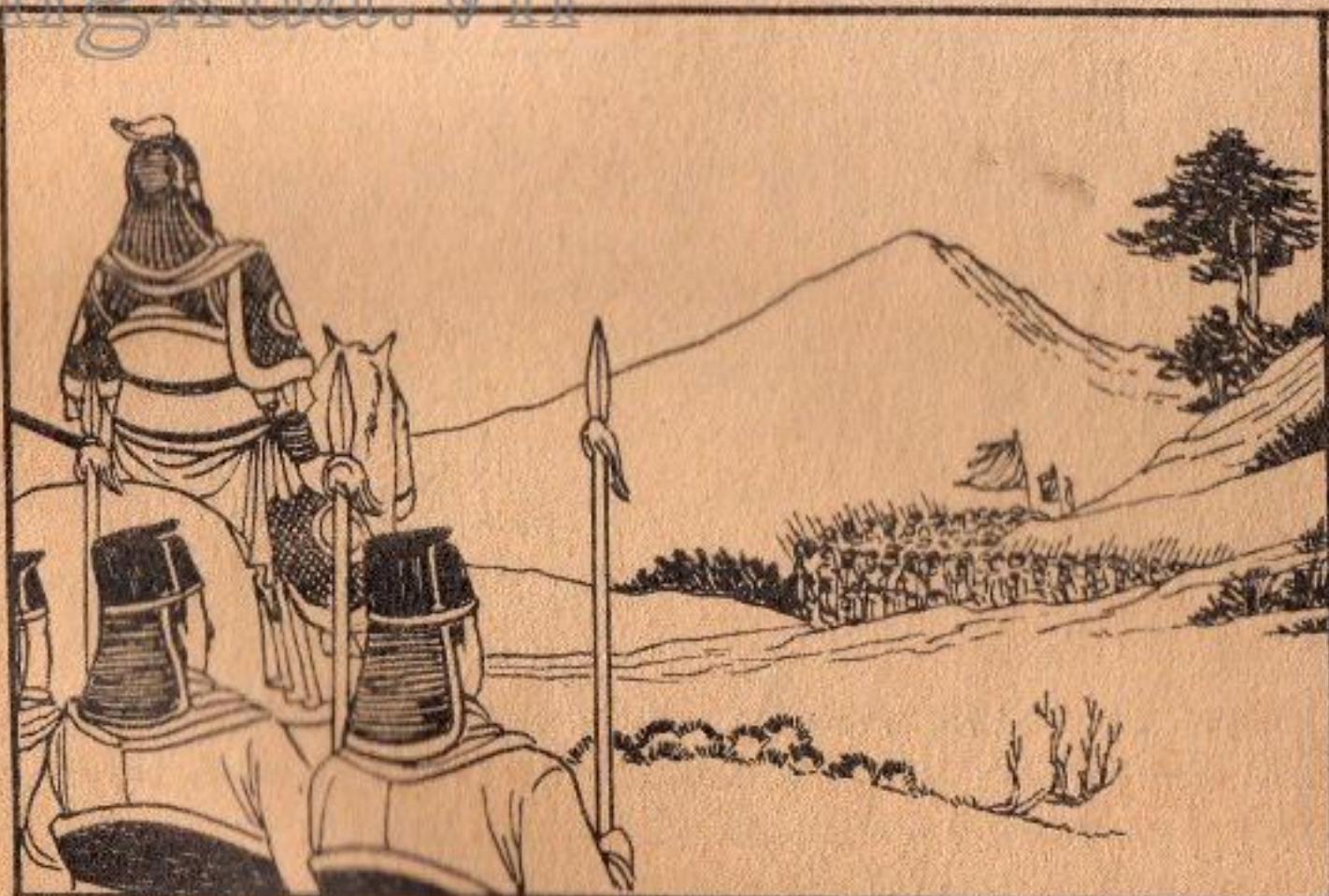
Ngày hôm sau Tô Hộ viết thư cho Tây Bá Hầu, đồng ý
dâng Đắc Kỷ để tránh nạn binh đao.

Tán Nghi Sanh đi rồi, Hắc Hổ nói: “Tôi xin trở về thả
Toàn Trung ra, bàn với ca ca tôi giải binh đồng thời làm sờ
dâng triều để hiền huynh tiện bề dâng con chuộc tội.

Nói rồi truyền quân thả Tô Toàn Trung. Toàn Trung thấy Hắc Hổ tò mò như vậy thì rất mến phục, cúi đầu tạ ơn: "Chú sanh cháu một fan, cháu coi ơn ấy như trời biển".

Toàn Trung đi rồi, Hắc Hổ kéo quân trở về. Hâu Hổ lưỡng lự một chút nhảm bẽ không xong, cũng giải binh.

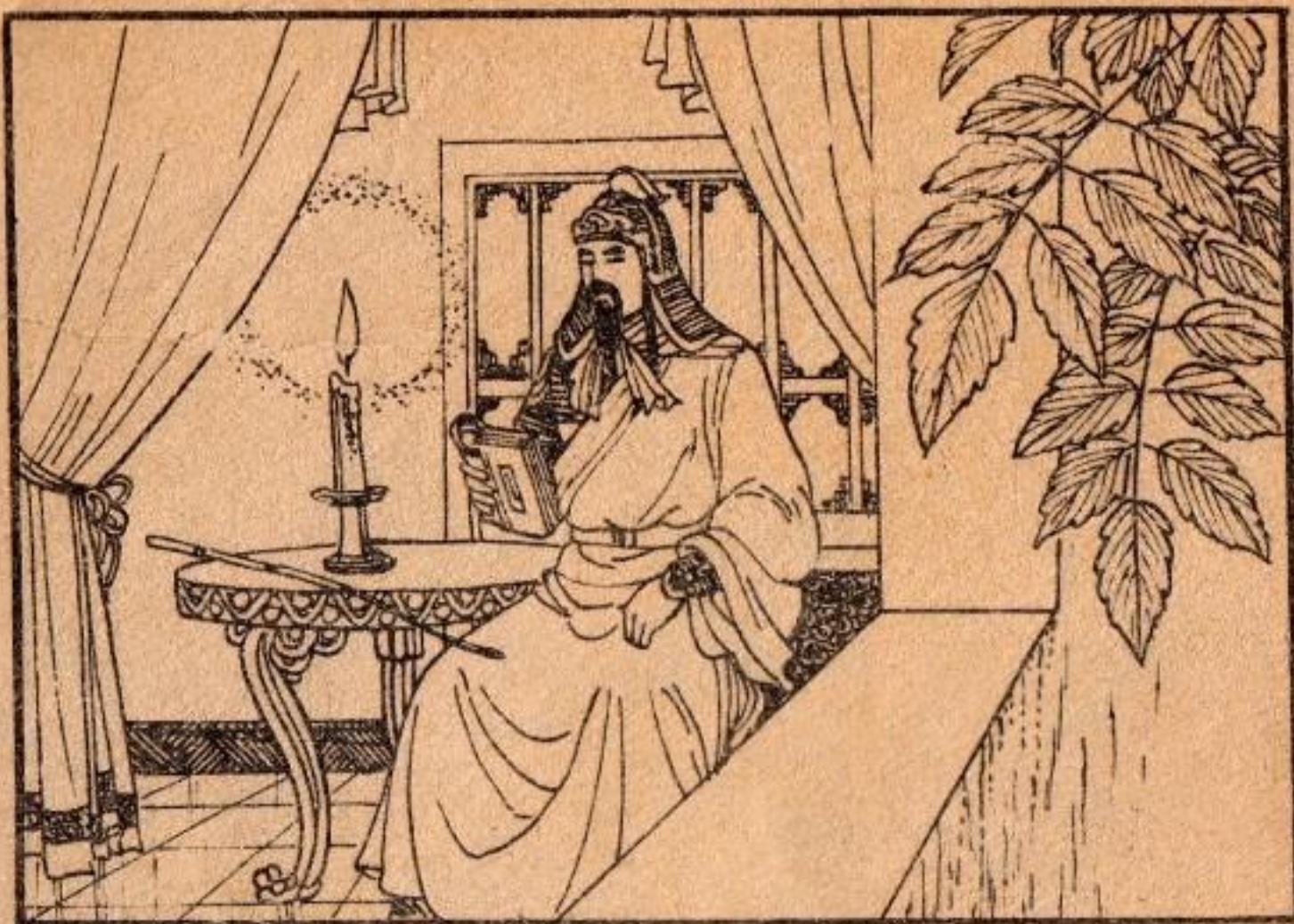
Hôm sau, Tô Hộ chọn ba ngàn quân kỵ mã, năm trăm gia thần, sá mươi xe loan, bảo Đắc Kỷ điểm trang lên kiệu ra đi. Đắc Kỷ nghe vậy nước mắt như mưa, lạy mẹ và anh để từ giã. Bịn rịn hơn nửa ngày chưa ra khỏi cửa, thế nữ hai bên khuyên dỗ, phu nhân mới chịu rời, bước vào phòng để cho Đắc Kỷ ra đi...

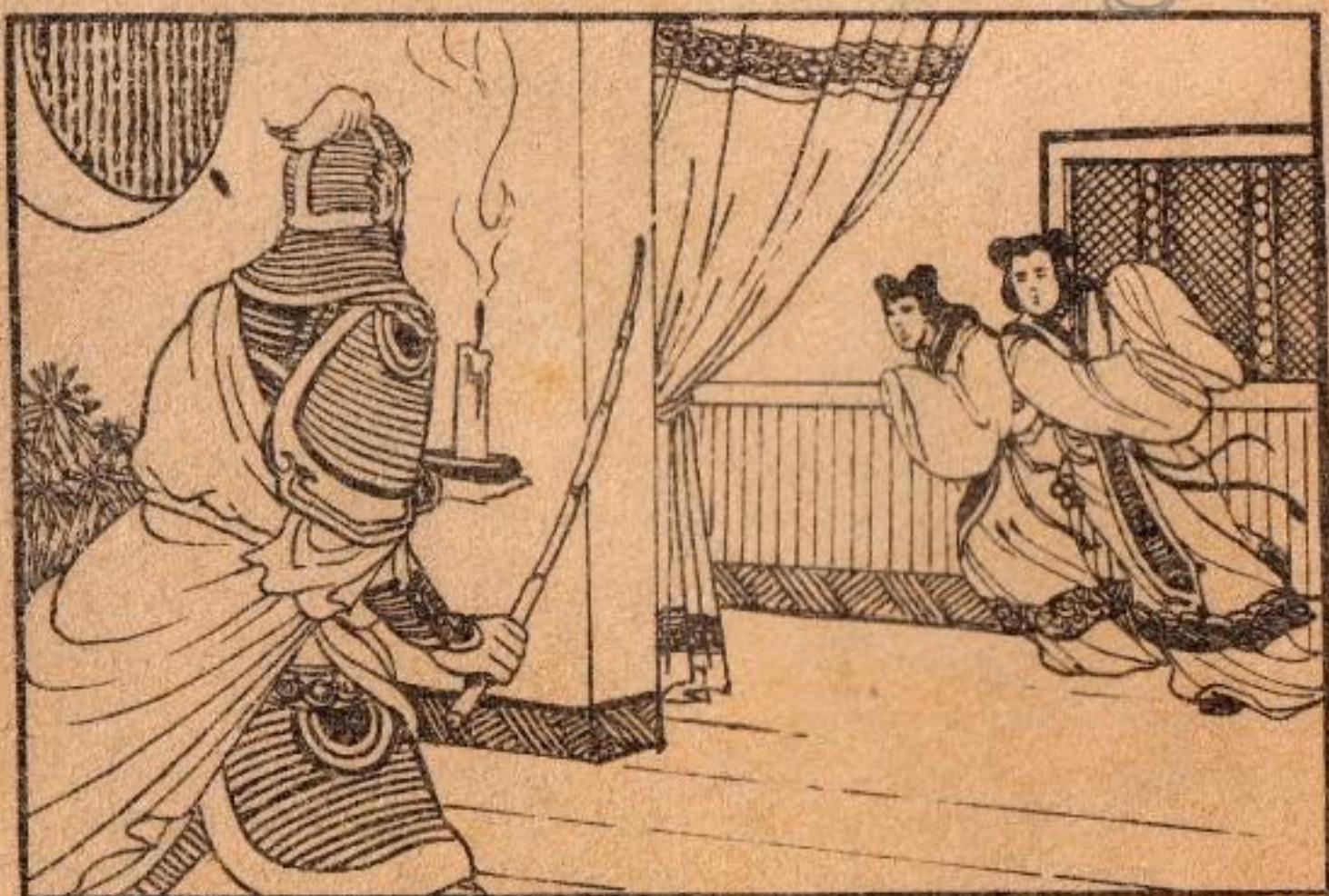
Đoàn người ngựa nhầm hướng triều ca thẳng tới. Một đêm nọ, đoàn đến trạm Âm Châu. Dịch Thừa được tin, liền đón tiếp vào trạm nghỉ ngơi.

Dịch Thừa bảo: "Trạm này hơn 3 năm nay có yêu tinh quấy phá, không ai dám nghỉ đêm ở đây". Tô Hộ nói: "Đắc Kỷ là người quý của vua, yêu tinh nào dám phá, cứ dọn chỗ cho quí nhân nghỉ".

Dắc Kỷ ngủ trong phòng có 50 thế nữ theo hầu, quân
tướng canh gác bên ngoài rất nghiêm ngặt. Còn Tô Hộ để
sẵn roi đuôi beo, ngồi đọc sách trước nhà khách.

Dến canh ba, chợt có tiếng la của bọn thế nữ: "Yêu quái!
Yêu quái!". Tô Hộ vội cầm đèn rồi chạy vào thì một ngọn gió
thổi tắt hết đèn.

uongxua.vn